Taxa poștală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 31 JEAN DE LA HIRE 5 Lei

Cei trei cercetași

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Calul înstelat

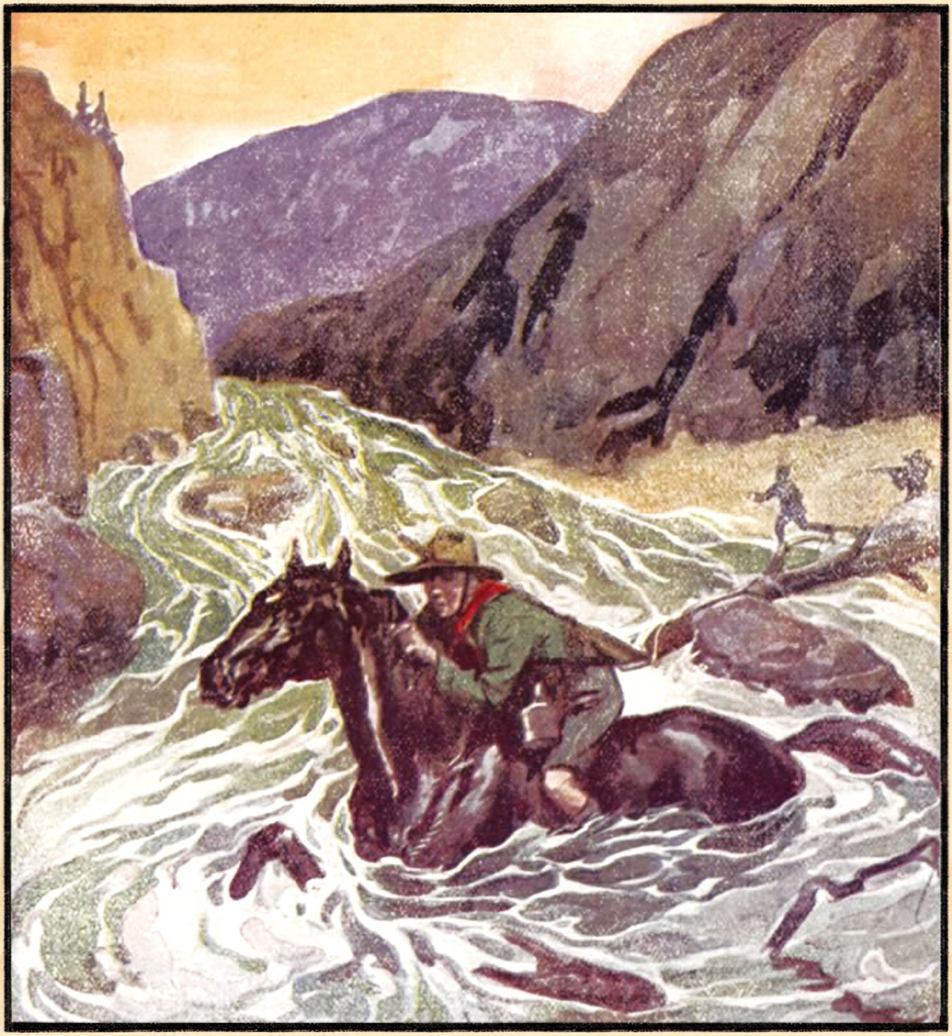

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI

Jean de la Hire

CEI TREI CERCETASI

Calul înstelat

Nr. 31

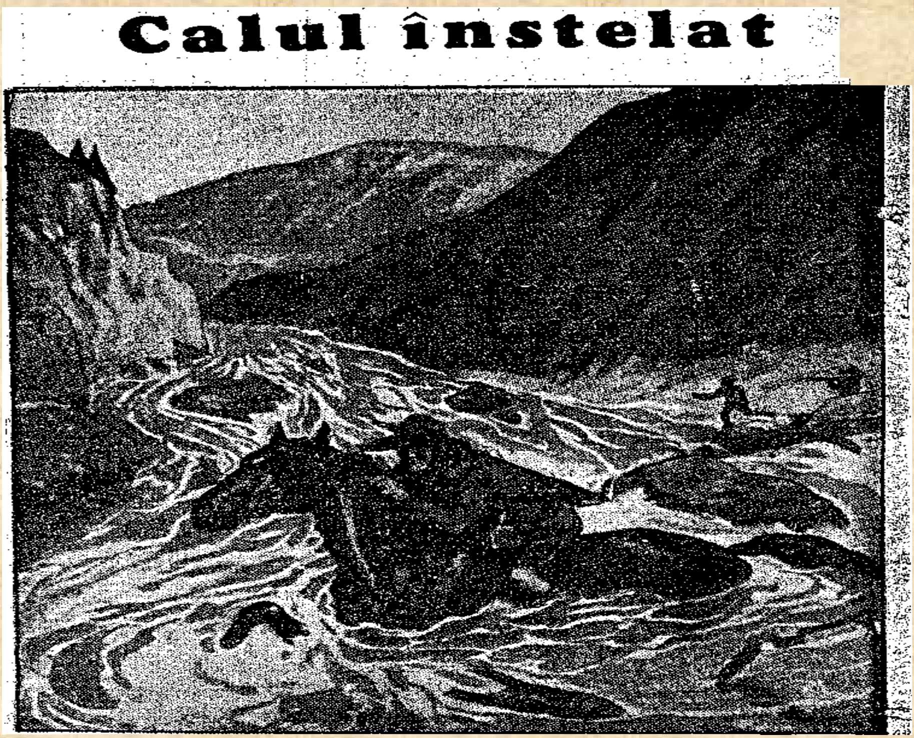

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE

An apariţie:
1934

CAPITOLUL I
În căutarea Tobaşilor

Din ordinul Demonului pampasurilor o trupă, de araucani trebuia deci să plece sub comanda lui Granollers în căutarea indienilor Tobas. Aceştia conduşi de misteriosul bandit, care purta ca şi Icarahy o mască roşie, răpise pe Dolores, pe Manuelo şi moştenirea de nouă milioane.

Ne amintim că pe de altă parte cercetaşii, printr-o simplă întâmplare, intraseră în posesia titlurilor de rentă, care constituiau moştenirea; că Manuel murise şi că cei trei exploratori porniseră în căutarea lui Dolores Alcanta, după ce aflaseră de existenţa ei din hârtiile găsite asupra cadavrului lui Manuel, cadavru pe care ei îl credeau al tutorelui tinerei fete – Don Esteban de Lucca.

Bine înţeles Demonul pampasurilor nu ştia de intervenţia cercetaşilor în dramatica aventură.

În minutul fixat Granollers şi cavalerii săi araucani erau pe cai. Ei ieşiră în ordine admirabilă din fortăreaţa celebrul lui Demon.

Acesta, cu mâna în şold, în faţa trupei sale, aştepta cu sprâncenele încruntate şi cu o vădită nerăbdare. Dar, se linişti imediat, văzând pe Granollers şi pe araucanii săi.

— Stăpâne – zise locotenentul, salutând cu spada – sunt aci spre a primi ordinele d-voastră, înainte de a porni pe urmele lui Rascas.

— Nu mai am nimic de adăogat la ordinele date, spune Icarahy, dar să fiţi fără milă pentru aceşti mişei şi să procedaţi cu prudenţă şi îndrăzneală. Aduceţi-mi pe Dolores, pe Manuelo. Plecaţi! Înainte! Pentru independenţa şi libertatea popoarelor patriei!

— Trăiască demonul pampasurilor! Trăiască Icarahy! strigară araucanii cu însufleţire.

— Mulţumesc! Ştiu că patria se poate bizui pe voi, căci sunteţi nişte eroi.

— Trăiască Demonul! Trăiască regele pampasurilor!

— Înainte! Înainte! strigă Icarahy cu glas detunător.

Şi ca şi când n-ar fi aşteptat de cât acest ordin ca să se avânte. Cele două trupe porniră într-un galop nebun, dispărând

în curând într-un nor de praf, fiecare într-o direcţie diferită. Demonul îndreptându-se spre sud într-un punct convenit cu conspiratorii din Buenos Ayres, care-l aşteptau şi Granollers spre teritoriul indienilor Tobas.

Trecură câteva ore.

— Halt! comandă Granollers, ridicând spada şi punând-o apoi în teacă. Să ne oprim ca să lăsăm caii sa mai răsufle.

Şi zicând acestea sări sprinten de pe cal.

— Ai dreptate, observă Cardon, care urmă imediat în grad după Granollers, cu atât mai mult cu cât suntem numai la vreo zece bătăi de puşcă de un „chapparal”.

— Trebuie să fim prudenţi, căci nu putem şti câţi inamici ascund poate acele grupuri de arbori presărate ici şi colo în pampas. Dar vom şti îndată ce vei fi făcut o mică recunoaştere.

— La ordine, locotenente, zise Cardon, salutând.

Şi era gata să se urce pe cal, dar Granollers îl opri zicându-i:

— Nu acum; peste o oră, sa să putem poposi în „chapparal” în timpul căldurii şi s-ajungem înainte de a se înnopta în pădure.

— Zorind puţin caii noştri vom putea ajunge, pe Rascas şi pe oamenii lui.

— Între timp, adaogă Granollers, Ramon cu patru din oamenii lui, vor pleca în explorare, în caz de urgenţă doi dintre ei. Se vor înapoia că să ne informeze.

Şi pe când Cardon, îşi răsucea o ţigară, locotenentul răspunse:

— Pe când oameni îşi deshamă caii, Paolo ne va prepara un *mate.*

— Paolo! strigă Cardon, care-şi aprinsese ţigara, da calul tău lui Battista, aprinde focul şi fă-ne un *mate* cum ştii tu să-l faci!

— Bine, d-le sergent, am înţeles. Trei patru pietre, câteva crăci uscate şi veţi fi serviţi în câteva minute.

— Stai! Nu te grăbi! îl sfătui Granollers, să vedem întâi încotro suflă vântul, ca nu cumva indienii, dacă sunt ascunşi prin împrejurimi, să simtă fumul şi să ne surprindă nepregătiţi.

Paolo se apucă să facă focul. Fumul se ridică imediat îndreptându-se pe deasupra ierbii în direcţia nord-est.

— Locotenente, puteţi fi liniştit, blestemaţii de indieni n-or să miroase deliciosul nostru *mate,* căci vântul nu bate în spre ei. Granollers, se încredinţă că vântul sufla regulat şi că direcţia fumului nu se schimbă şi zise:

— *Bueno!* Dar pentru mai multă siguranţă, voi de colo – şi se adresă unor tineri care priveau distraţi fumul – faceţi-mi plăcerea

să vă postaţi în cele patru colţuri ale lagărului şi fiţi cu ochii bine deschişi!

— La ordine, locotenente! Şi vai de cei care vor trece în bătaia puştilor noastre.

Liniştiţi, oamenii se adunară în diferite grupuri, care jucând cărţi, care zaruri, care stând de vorbă.

Când în sfârşit, băutura făcută din frunzele unui arbore special ce creşte prin acele locuri, fu gata, tânărul bandit o turnă într-un vas rotund – numit *mate* – prevăzut cu un lung tub de argint, sau de metal şi cu ajutorul căruia se bea. Vasul trecu pe rând în mâna fiecăruia, de la locotenent la ultimul bandit, în mijlocul unei tăceri religioase şi solemne. Când vasul se golea. Paolo se grăbea să-l umple din nou. Şi fiecare sorbea cât putea mai mult, cât îl ţinea răsuflarea.

După câteva minute Cardon şi patru călăreţi plecară în galop spre *Chapparal.*

Fură în curând urmaţi de restul trupei, condusă de Granollers.

Să lăsăm pe bandiţi şi să ne întoarcem în peştera Demonului, unde totuşi nu se petrecuse nimic extraordinar după plecarea sa.

Soldaţii şi celelalte persoane care formau caravana lui Don Esteban de Lucea deşi era prizonierii Demonului, nu mai aveau faţă de el acel sentiment de teamă, de repulsiune şi de oroare de când îl văzuseră şi putuseră constata cu ochii lor că era un tânăr cavaler cu maniere distinse şi curtenitoare. Nici unuia dintre prizonieri nu-i venea să creadă că acela era teribilul bandit care făcea să tremure guvernul argentinian şi ale cărui fapte umpleau de groază pe toate femeile spaniole. Nu se simţiseră nici odată atât de fericiţi. Trăiau ca nişte prinţi, fumând, cântând acompaniindu-se pe chitarele ce le fuseseră puse la dispoziţie, bând toată ziua numai din „*yerba mate*” sau vinul „*pulquo*”.

Într-un cuvânt, toate „aceste canalii” cum le-ar fi spus don Esteban de Lucca, procuratorul din Viedma, care era ţinut la carceră – ar fi fost gata să treacă de partea şefului bandiţilor cu arme şi bagaje, dacă armele şi bagajele lor n-ar fi fost mai demult chiar în mâinile acestuia. De altminteri, în modul acesta chiar îşi recrutare el majoritatea partizanilor săi, aceia care formau garda sa particulară, deosebită de trupa alcătuită din araucani. Puelsci, patagoni, care serveau sub ordinele sale..

Printre aceşti prizonieri era şi un negru, anume Jaco, pe care l-am văzut în serviciul lui Dolores.

Pin primele zile ale captivităţii sale arătase faţă de Demon o

admiraţie şi un entuziasm fără margini.

Fu primul dintre toţi, care declară că dacă i s-ar oferi libertatea el ar prefera o eternă sclavie sub Icarahy de cât să mai rămâie în serviciul lui Dolores.

Şi ştiu să manevreze atât de bine încât Demonul îl alese dintre toţi şi îl întrebuinţa în diferite ocazii în serviciul său particular.

Jaco se bucura astfel de o relativă libertate. Dar această libertate era atât de relativă încât Jaco, cu toată viclenia sa nu reuşi să se apropie de galeriile unde mucezea don Esteban în celula sa şi unde se plictisea şi se dispera căpitanul Sandoval în celula elegantă şi comodă pe care Demonul i-o pusese la dispoziţie.

Şi negrul îşi făcea sânge rău cu atât mai mult că nu ştia de călătoria la Angeles a tinerei sale stăpâne şi a drăgălaşei sale cameriste şi amice, metisa Giacinta.

Şi mulţi din caravana lui Don Esteban judecau destul de sever pe micul negru şi îl maltratau, nebănuind că el ascundea într-însul un suflet de erou. Căci atitudinea sa era o simplă prefăcătorie. El ura pe demon din toate puterile, fiindcă acesta îl despărţise de stăpâna sa, de tânăra metisă şi de căpitanul Sandoval.

Dar, se întâmplă că Jim, celălalt tânăr negru pe care Demonul îl pusese în serviciul lui Dolores şi care – după cum ne amintim – putuse fugi din mâinile indienilor Tobas – întâlni pe Jaco prin coridoarele subteranei, chiar a doua zi după dramatica sa întoarcere.

Se priviseră, se opriseră, încremeniţi de uimire şi începuseră imediat să-şi vorbească într-o limbă ciudată şi neînţeleasă.

Se aruncaseră apoi unul în braţele celuilalt, strângându-se, la piept cu o bucurie nebună şi cu ochii plini de lacrimi, apoi ar fi continuat să-şi vorbească o săptămână întreagă atât de multe lucruri aveau de spus. Ar fi prea lung şi prea puţin interesant să repetăm acel dialog, e însă necesar să spunem că Jim şi Jaco erau fraţi.

Mama lor, o sărmană sclavă care schimbase zeci de stăpâni, ca să moară sub povara jugului, îi alăptase pe amândoi.

Amândoi supseră odată cu laptele sărmanei femei, ura împotriva asupritorului, a omului alb feroce şi crud şi în acelaş timp recunoştinţa şi credinţa nemărginită faţă de acei, care se arătaseră buni şi compătimitori cu dânşii.

Jaco fusese despărţit de mama sa şi vândut majordomul lui

senoritei Dolores. Aceasta îl luase în serviciul său personal şi al cameristei sale, Giacinta.

Jaco le adora pe amândouă cu o adevărată exaltare, aşa cum iubesc unii negrii pe stăpânii lor până la ultimul sacrificiu şi până la moarte. Jim şi Jaco hotărâră să se servească de anumite semne convenţionale, care nu puteau trezi nici o bănuială şi să le desemneze pe un perete al subteranei, întocmai după cum procedează vagabonzii din Europa de-a lungul străzilor pe care le străbat.

Astfel cei doi tineri negri îşi comunicau în fiecare zi evenimentele cele mai interesante.

Jaco află astfel de la Jim aventurile stăpânei sale şi fu în curent cu tot ce li se întâmplase lui Dolores, Giacintei şi Manuelo; dar care pentru dânsul constituia încă un mister.

Trebuia deci să profite de absenţa teribilului Demon, ca să încerce să ajute pe locotenentul Sandoval să evadeze.

Jim căscă ochii speriat, când Jaco îi făcu această propunere. El ştia foarte bine că Demonul era fără milă pentru trădători şi că-i tortura cu cea mai rafinată cruzime.

Dar şi el ura din tot sufletul pe Demon fiindcă acesta ucisese pe fostul său stăpân, un om foarte cum se cade. După moartea acestuia Jim trecuse în serviciul teribilului Icarahy. Dar deşi jurase să răzbune moartea primului său stăpân, Jim neputând lucra pe faţă fusese nevoit să recurgă la viclenie ca să câştige încrederea Demonului şi să scape de brutalitatea bandiţilor.

Şi iată că întâmplarea îl punea în faţa fratelui său şi acesta îi propunea să se răzbune pe inamicul lor comun. Deci, destinul voia aceasta. Negrul e din fire fatalist şi Jim goni repede teama şi presimţirile urâte.

Jura să facă totul ca să ajute pe Jaco. Trebuia să înşele vigilenţa a trei sentinele şi să ajungă în cealaltă extremitate a subteranei. Iar, ajunşi aici trebuiau să ştie să iasă făcând să se învârtească pe axa sa enormul bloc de stâncă se închidea intrarea. Dar, cum să izbutească fără ajutorul cuiva care să cunoască secretul?

Acest ultim obstacol li se părea atât de greu încât se simţiră deodată cuprinşi de deznădejde şi Jaco izbucni în plâns. Jim era şi el abătut, dar deodată scoase un strigăt de bucurie şi începu să danseze şi să râdă ca un nebun.

— Dar, taci odată! îl rugă Jaco, punându-i mâna pe gură. O să ne dai de gol. Santinela e în fundul galeriei.

Într-adevăr o torţă lumină fundul negru al subteranei şi văzură cu teroare pe un soldat apropiindu-se şi oprindu-se la câţiva paşi de dânşii, dar acesta nevăzându-i în colţul întunecos în care se retrăseseră, se depărta dând din umeri.

— Ştiu c-am scăpat uşor! zise Jim.

— Da, dar puţin a lipsit să nu ne prindă şi din vina ta n-am mai fi putut ajuta pe stăpâna noastră.

— Stăpâna ta, Jaco!

— Dar, bine prostule, când căpitanul va fi liber se va duce s-aducă ajutoare, va face bucăţele pe indieni şi atunci Senorita Dolores te va lua şi pe tine în serviciul său.

— Şi ce fericiţi vom fi împreună! O! Ce bine îmi pare!...

— Şi mie, Jim, căci...

Jaco tăcu şi rămase gânditor, apoi:

— De ce râdeai aşa adineaori?

— Apropie-te să-ţi spun, la ureche ca să nu ne audă cineva.

— Dar, chiar dacă ne-ar auzi, nu ne-ar înţelege.

— Ascultă, tu ştii că Juan e bucătarul particular al Demonului; ei bine, el ne va învăţa secretul ca să deschidem uşa subteranei.

Jaco scoase o exclamaţie de spaimă.

— Dar, acela e un beţiv, veşnic la pândă; care pârăşte Demonului pe toţi pe care îi descopere! Ce, ai înnebunit?

Jim rămase o clipă cam încurcat. Poate că Jaco avea dreptate. Poate că destăinuindu-se lui Juan s-ar fi arunca singuri în gura lupului.

— Eşti nebun! Nebun de legat! insistă Jaco. Eşti smintit, îţi spun!

Jim se gândi o clipă apoi, atrăgând pe Jaco şi vorbindu-i încet ca un conspirator, îi zise:

— Dragul meu, eu pariez că vom reuşi... ascultă...

— Ascultă Jim, nu te juca cu căpitanului! Dacă n-ar fi vorba decât de viaţa noastră aşi înţelege...

— Dar la naiba! Aşteaptă să ne reuşească lovitura şi pe urmă...

Jim vorbea cu atâta convingere încât Jaco rămase nedumerit.

— Atunci, spune-mi ce-ai găsit? Mă faci să mor de curiozitate.

— Apropie-te, te asigur că e ceva foarte simplu.

— Explică-te.

— Ştii că Juan e un beţivan. Dar se îmbată pe ascuns..

— Bine, mi-ai mai spus aista. Şi pe urmă?

— Dar, pe lângă acest viciu, Juan mai are şi altele: e leneş şi

ipocrit şi când e beat e de o sinceritate dăunătoare pentru toţi, afară de el însăşi. De multe ori m-a rugat să-l ajut să cureţe zarzavatul, sau să duc tava cu mâncare până la uşa stăpânului său, sau a căpitanului Sandoval, căci găteşte şi pentru dânsul.

— Dar bine, întrerupse Jaco, nu-mi spui ce e cu uşa secretă? Pe mine asta mă interesează.

— Răbdare! Răbdare, în numele Sfintei Fecioare! O s-ajungem şi la asta.

— Să dea Dumnezeu s-ajungem!

— Da... dar dacă mă tot întrerupi şi nu mă laşi să-ţi spun.

Şi Jim explică:

— Pân-acum, cu toate strigătele lui n-am vrut nici odată să-l ajut, să ducă, de pildă, mâncărurile destinate Demonului şi oaspeţilor săi de seamă din subterană la gheţărie. Dar de acum înainte nu-l voi mai refuza să-l însoţesc şi...

— Am înţeles... exclamă Jaco... da... da... o să-i furi cheia şi atunci căpitanul va fi liber!

Bunii şi micii negri, în naivitatea lor vedeau deja pe căpitanul Sandoval liber şi răzbunându-i, fără să-şi dea seama de pericolul imens şi poate chiar de moartea care-i aştepta.

Două zile mai târziu împrejurările şi întâmplarea ajutaseră atât de bine pe cei doi negri în cât Jim devenise cel mai bun prieten al bucătarului şi Jaco împărţea cu fratele său această înaltă favoare. Juan, care acum se îmbăta fără să se mai ascundă, ştiind pe Demon şi pe locotenenţii săi plecaţi pentru o săptămână cel puţin, trimitea când pe unul când pe altul din cei doi fraţi la celula nr. 6 cu mâncarea de dimineaţă şi seara.

E lesne de închipuit bucuria căpitanului Sandoval când înţelese că avea în cei doi mici negri, doi aliaţi siguri şi credincioşi.

La început se temu să nu fie vreo cursă întinsă de Demon atât i se păru de extraordinar. Dar accentul de sinceritate al noilor săi amici şi amănuntele pe care i-le deteră cu privire la persoanele de care se interesa, îl asigurară şi hotărî să profite de neaşteptatul ajutor ce i se oferea.

Obstacolele erau totuşi imense, erau atâtea precauţii de luat, atâtea informaţii de cules, atâtea piedici de învins, încât timpul trecea şi data fatală a întoarcerii Demonului se apropia cu repeziciune.

— Nu, murmură el deznădăjduit. Nu voi reuşi niciodată să scap din ghearele Demonului, niciodată Jaco n-o să poată smulge

bucătarului secretul uşii subteranei.

Pe când îşi smulgea părul de furie, văzându-se închis în celula sa, când ar fi trebuit să fie de şase, zile cel puţin pe drumul spre Viddma ca s-aducă ajutoare, iată-l pe Jaco intrând cu o bogată şi gustoasă gustare.

Jaco avea aerul încântat şi tava era atât de încărcată încât căpitanul cu toată tristeţea sa, îl întrebă surâzând:

— Dar bine Jaco, se vede că am invitaţi la masă? Ai poate veşti bune de eşti atât de vesel?

— Vai! Nu veţi avea încă pe senorita Dolores ca oaspe, dar azi trebuie să mâncaţi pentru doi şi chiar pentru trei.

— Ca să faceţi ca Jaco când pleacă într-o lungă călătorie explică micul negru cu un surâs care descoperi cele două şiruri de dinţi.

— Ce spui? strigă căpitanul, sărind în sus, vesel şi nerăbdător: Ai cheia subteranei?

— Nu, n-am cheia.

— Nenorocitule! Mi-ai dat o speranţă zadarnica.

— N-am cheia, dar posed secretul...

Şi Jaco, punând tava pe masă îşi scuipă în palme şi le freca cu energie, bătându-se apoi pe coapse cu un aer atât de vesel, încât Sandoval nu se putu abţine să nu râdă.

Dar, Sandoval îşi relua repede aerul serios. Mâncând cu poftă şi bând din plin, interogă în acelaşi timp pe Jaco. Află astfel cu o plăcută surprindere că cei doi ştrengari se gândiseră la tot şi că pregătiseră toate cu o logică extraordinara şi o meticulozitate demnă de oameni maturi şi experimentaţi.

Mai era încă obstacolul principal: neplăcuta şi primejdioasa prezenţă a santinelelor pe care trebuia poate să le ucidă, până s-ajungă la grajdul, unde Jim şi Jaco trebuiau să aleagă şi să înhame pe cel mai bun cal al lui Icarahy.

— La voia lui D-zeu! exclamă căpitanul, punând pe masă paharul pe care-l golise. Peste o oră când toţi oamenii de gardă îşi vor face siesta, să fie totul gata. Du-te repede la bucătărie şi fă aşa ca Juan să se îmbete turtă.

— Să se îmbete? Dar, era deja sub masă când am venit... Şi dacă s-o deştepta, Jim o să aibă grijă să-i mai toarne două trei păhăruţe de „pulque”, ca să-l adoarmă de tot.

Căpitanul Sandoval puse pe Jaco să-i explice în ce constă secretul intrări subteranei.

Jaco scoase din buzunar o bucată de hârtie murdară pe care

desenase grosolan o uşă.

— Punctele astea negre – zise el sunt butoanele pe care trebuie s-apăsaţi de două ori una după alta, începând de lă cel de sus... şi eu şi cu Jim vom aştepta la intrarea grajdului, ţinând de căpăstru calul!

Căpitanul Sandoval observă îndelung petecul de hârtie părea cufundat în gânduri.

Îşi reamintea numeroasele schimbări de direcţie lă dreapta şi la stânga, pe care le notase cu preciziune când pătrunsese pentru prima oară în galerie, cu ochii legaţi, condus de unul din acei briganzi care îi ţinea calul:

— Grajdul e la a douăzecea cotitură, venind din afară, nu-i aşa?

— Asta nu ştiu, căci n-am numărat niciodată... Dar mă duc sa număr.

— Deocamdată nu e nevoie, e un detaliu de o importanţă secundară; du-te şi vino peste o oră cu Jim ca să mă luaţi şi băgaţi bine de seama că de viaţa mea depinde aceea a senoritei Dolores... Contez pe voi!

— Pe viaţă şi pe moarte! jură Jaco, grăbindu-se să iasă ea să se ducă la fratele său şi să-i comunice ce hotărâse căpitanul.

— Momentul e propice îi spuse Jim. Am dat lui Juan încă un pahar de vin. E beat mort.

La ora hotărâtă, Jim deschise uşa celulei nr. 6. Inima căpitanului Sandoval bătea să se rupă; dar avu o tresărire de uimire văzând intrând pe cei doi mici negri. Ei târau pe Juan şi rugară pe căpitan să le ajute să-l puie pe pat.

Şi după ce-l aşezară, îi puseră alături cheile celulei.

— Şi acum urmaţi-mă zise Jaco, armele sunt aci la doi paşi, sunt chiar armele dv., pe care le-am luat.

Căpitanul aruncă o ultimă privire asupra aceluia, care avea desigur să plătească cu viaţa, greşeala de a se fi îmbătat, dar mizerabilul nu merita nici o milă.

Jim împinse uşa celulei şi cu un zâmbet şiret:

— Mâine de dimineaţă, când s-o deştepta n-o să aibă o surpriză tocmai plăcută. Pentru un moment, d-le căpitan iată armele dv. şi Sfânta Fecioară să vă protejeze!

Acestea fură ultimele cuvinte schimbate de căpitan şi de cei doi salvatori ne drumul care ducea spre libertate şi spre răzbunare.

Totul merse de minune, de oarece Jim şi Jaco, după c-a

furaseră cheile de la Juan, se feriră să se mai apropie de sala de gardă, unde şedeau în permanenţă santinelele.

La o sută de metri mai departe, veghia altă santinelă, înarmată până în dinţi. De acolo începea adevăratul pericol.

Căpitanul apucă cu mâna stângă pumnalul şi cu dreapta spada, nefiind prudent să facă uz de arme de foc.

Deodată pe când mergeau, strecurându-se de-a lungul zidurilor, Jim apucă braţul căpitanului şi îl împinse brusc împreună cu Jaco, într-o scobitură a stâncii, care forma o minunată ascunzătoare, pe când el fugea în patru labe în direcţia sălii de gardă, imitând strigătul pumei.

Stratagema reuşi. Santinela fugi pe urmele presupusei fiare. Jaco şi căpitanul profitară ca să fugă cât îi ţineau picioarele în sens opus, oprindu-se numai când observară o a doua santinelă.

Micul negru întinse căpitanului o frânghie şi îi arătă cu o mimică expresivă o bucată mare de stofă: căpitanul văzu şi înţelese. Cu iuţeala fulgerului Jaco înfăşură capul soldatului – pe când Sandoval îi lega braţele şi picioarele spre a-l împiedica de a se mişca. Rămânea ultima santinelă. Sandoval fu nevoit s-o străpungă cu spada, deoarece fusese descoperit şi soldatul trăsese asupra lui, din fericire fără a-l răni.

Trebuia să procedeze repede, căci zgomotul focului de armă trebuia să fi dat alarma.

Jaco şi fugarul porniră în fugă nebună ca şi când ar fi avut aripi la picioare! Ajunseră la grajd. Jaco intră şi ieşi imediat cu doi cai. Întinse frâul calului care avea şeaua pe el căpitanului şi încercă să se urce şi el pe celălalt. Soldaţii araucani îi ajunseră din urmă şi traseră asupra căpitanului – pe când acesta se urca în şea, dar Jaco înţelegând pericolul îşi puse calul de-a curmezişul galeriei împiedicând trecerea.

Pentru a împiedica pe soldaţi să-i urmărească Jaco îi lovea cu patul puştii, dând astfel timp căpitanului să ajungă la uşa subteranei s-o deschidă şi apoi s-o închidă în urma sa. Pentru un moment era salvat.

Căpitanul fugea la galop pe când araucanii se pregăteau să-l urmărească iar alţi soldaţi, în galerie doborâseră calul lui Jaco şi luându-l pe acesta pe sus îl transportau în camera de gardă.

Vreo zece călăreţi se luară după Sandoval, care era cu foarte puţin înaintea lor. Căpitanul îşi îmboldea calul cu glasul şi cu pintenii ca să nu mai cadă în mâinile Demonului, care de data asta l-ar fi împuşcat fără milă. Iar urmăritorii săi care ştiau că

dacă nu-l vor prinde vor fi la rândul lor spânzuraţi îl urmăreau cu îndârjire într-o goană nebună. Această cursă fantastică dura de mai multe ore când calul căpitanului se poticni.

Sandoval constată cu teroare că animalul şchiopăta şi că noaptea începea să învăluie nemărginita câmpie. Iar în timpul acela araucanii iuţeau pasul cailor, fiind siguri că-l vor ajunge.

Într-adevăr căpitanul fu în curând în bătaia puştilor urmăritorilor săi.

Considerându-se de acum pierdut, jură să-şi vândă scump viaţa şi s-o apere cu eroism. Şi pe când calul său însângerat de pinteni fugea nebuneşte, căpitanul întors în şea trăgea contra urmăritorilor doborând pe rând patru din ei, care erau mai aproape.

Cei care se găseau mai în urmă se opriră.

După o scurtă consfătuire între ei, reluară cursa cu şi mai mare furie.

Scoteau strigăte de fiare sălbatice. Caii speriaţi se ridicau în două picioare şi potcoavele lor scoteau scântei. Când călăreţii fură destul de aproape, şeful lor strigă::

— Foc!

Patru gloanţe atinseră calul, care se prăbuşi la pământ, rănit de moarte. Căpitanul târât şi el în cădere, abia se putu elibera din scări.

Araucanii scoţând victorioşi strigăte de bucurie deteră iarăşi pinteni cailor.

Căpitanul Sandoval, oaspetele şi prizonierul Demonului pampasurilor părea învins pentru a doua oară şi soldaţii care-l urmăreau erau acum siguri că nu vor mai fi spânzuraţi.

Dar, când descălecară şi plecându-se asupra calului rănit nu găsiră pe căpitan, araucanii ridicară furioşi pumnii la cer, blestemând şi urlând de furie.

Încăodată ofiţerul le scăpa. Demonul nu-i va mai ierta. Moartea sta deasupra capetelor lor, lugubră ca şi noaptea neagră ce acoperea vasta tăcere a pampasului.

— Pe toţi diavoli! murmură acela care-i conducea. Mort sau viu, trebuie să-l prindem. Camarazi, trebuie, cu orice preţ, să-l readucem în celula lui înainte de întoarcerea stăpânului.

Aprinseră torţele şi la lumina lor sinistră, aventurierii căutară în zadar pe dispărut, fără să observe că de zeci de ori îl atinseră cu piciorul.

Descurajat şeful trupei se hotărî să aştepte ivirea lunei ca să

continue cu cercetările.

Aşezară santinelele dându-le ordin să tragă asupra căpitanului, la cel mai mic gest de rebeliune, dacă s-ar fi arătat în timpul rondurilor lor de veghe.

Luna se ridicase pe cer, dar ochii cercetau în zadar, căpitanul nu se vedea.

În depărtare câinii preriei lătrau furioşi apoi tăceau pe când aerul răsuna de miorlăitul jaguarilor şi al kangurilor, care-şi disputau prada: se auzea în apropiere zgomotul unui torent.

În zori, morţi de oboseală şi de frică araucanii reîncepură cercetările lor. Văzură un cal mort şi o dâră lungă printre ierburile pampasului, lăsată de un corp omenesc.

— Sânge! observă unul din bandiţi. Fugarul e rănit şi s-a târât aci... priviţi!

Soldaţii sărind în picioare, urmară dâra şi de odată se opriră.

Într-o râpă ce se găsea la vreo cinci zeci de paşi curgea un torent furios ale cărui ape spumoase se rostogoleau în umbra unor stânci enorme.

Bandiţii scoaseră strigăte feroce.

Descoperiseră: pe căpitan întins pe nisip, în marginea pădurii.

Prinzându-se de stânci, de rădăcini şi de arbuştii din jur ajunseră la el.

— Mort! E mort! zise unul din briganzi aplecându-se asupra lui. Ce noroc!

— Nu încă! striga căpitanul, sărind în picioare.

Şi eu un foc de revolver, culcă la pământ pe imprudentul care se aplecase asupra sa.

CAPITOLUL II
La ora fixată

La ora fixată ora unu după amiază, ora siestei în fortăreaţa subterană a Demonului pampasurilor. Şi totuşi nici unul nu doarme. Toţi sunt la posturile lor şi n-au de cât un singur gând:

„El Diavolo! El Diavolo!”

Aceste cuvinte erau de ajuns ca să terorizeze pe acei oameni, pe care torturile prizonierilor nu-i înduioşaseră niciodată.

Demonul s-a reîntors în peştera sa, de unde sfidează, fără teamă, toată poliţia argentiniană.

Se retrăsese în camera sa de lucru şi ordonase imediat:

— Jose, trimite-mi pe doctorul Geromio.

Jose salută şi ieşi. Demonul se întinse într-un fotoliu, comod, întinzând picioarele şi rotind în jur o privire nesigură, cu fruntea brăzdată de o cută adâncă, cu figura aspră şi rea.

Părea foarte, palid, din puţinul cât i se vedea din masca roşie.

Se jucau cu un pumnal, încercându-i vârful pe lemnul mesei.

Pentru cine cunoaştea pe Icarahy, agitaţia şi paloarea aceea dovedeau o furie cu greu stăpânită.

Se ridică, dând semne de nerăbdare, aprinse o ţigară şi fumă cu un clopoţel de argint, chiar în momentul acela Jose apăru. Şi acesta se dete la o parte, ca să lase să treacă pe un om slab şi încovoiat cu aerul umil şi fricos.

Acest om era doctorul Geromio, fost farmacist, dentist, medic, chirurg, evadat din închisoarea din Cordova... Unde fusese condamnat la douăzeci de ani recluziune, pentru mai multe otrăviri.

Om foarte abil, destul de cult, amestecat în multe comploturi revoluţionare, evadând, găsise adăpost la câţiva conspiratori şi unul dintre aceştia îl recomandase Demonului.

De doi ani de când acest individ era în serviciul Demonului, combinase nenumărate otrăvuri şi trimisese pe lumea cealaltă numeroşi argentinieni.

Ca să fim drepţi – trebuie să adăogăm – că salvase viaţa multor răniţi şi redase sănătatea multor bolnavi.

— Deci, doctore Geromio, operaţia a reuşit? întrebă Demonul.

— Admirabil, stăpâne, răspunse medicul, îndreptându-şi puţin

corpul. Am putut extrage glontele, am pansat rănile din spate şi i-am îngrijit umărul fracturat... Aşa că peste câteva săptămâni, căpitanul Sandoval va putea fugi din nou şi ucide nepedepsit, pe cei mai buni din soldaţii d-voastră.

Doctorul Geromio tăcu brusc şi se lasă să cadă, tremurând, pe un scaun, înspăimântat de privirea severă a stăpânului.

— Doctore, mărgineşte-te să execuţi ordinele mele, fără a le comenta. Aceasta să fie ultima oară când îţi permiţi să faci ironii. Atunci, eşti sigur că nu se va ivi nici o complicaţie?

— Nici una stăpâne.

— Bine. Viaţa lui Sandoval e în mâinile dumitale şi răspunzi cu a dumitale de ea.

— La ordinul dv. stăpâne.

Demonul făcu un semn şi doctorul Geromio se retrase, furios, că trebuia să facă să trăiască pe căpitanul Sandoval, în loc să-l fi asasinat, satisfăcându-şi astfel ura sa împotriva tuturor spaniolilor de rasa argentiniană.

Dar, abia fu singur şi Demonul îşi reluă aerul furios. Aprinse şi azvârli vreo cinci ţigări şi se plimbă în sus şi-n jos prin cameră, retrecându-şi în minte evenimentele din ultimele zile.

Dacă alte expediţii erau destul de fructuoase, toate acelea care de departe sau de aproape se legau de atentatul în contra lui Don Esteban de Lucca avuseseră un rezultat deplorabil. Încercarea de a se înţelege cu conspiratorii, care pregăteau o revoluţie sângeroasă la Buenos Aires, dase greş.

Revoluţionarii şi Demonul contaseră pe cele nouă milioane ale lui Dolores, spre a putea proceda la o revoltă în masa.

Pierderea lor fusese pentru toţi o deziluzie. Contase apoi şi pe căsătoria lui Dolores cu căpitanul Sandoval, pe care-l ştia înamorat de tânăra fată.

Voia să silească pe procurador să-şi dea consimţământul la această căsătorie, ca să poată atrage, apoi de partea sa, pe căpitanul Sandoval. De aceea, trata cu atâta generozitate, pe un inamic, din care spera să-şi facă un aliat. Şi toate planurile sale fuseseră zădărnicite de rănirea căpitanului şi de ţinerea în captivitate a lui Dolores şi a lui Manuelo.

Şi aceasta îl făcu să se gândească la Rascas şi la Granollers.

Chemă pe Jose..

— Trimete-mi pe Matteo, pe Pedro şi Bernardo. Vreau să ştiu exact, cum a putut evada Sandoval.

— Stăpâne, îmi daţi voie să vorbesc?

— Vorbeşte Jose!

— Stăpâne, dacă Jim n-ar fi gata să moară şi dacă tovarăşul său n-ar fi la căpătâiul său în aceeaşi celulă şi dacă Juan, bucătarul, n-ar fi închis şi el, aceştia v-ar putea informa mai bine de cât toţi ceilalţi.

— Vom vedea atunci, mai târziu. Jim e pe moarte?

— Da, stăpâne.

Demonul scrise câteva cuvinte pe o foaie din carnet.

— Du numaidecât biletul ăsta doctorului. Trebuie ca Jim să trăiască.

....

Să ne întoarcem acum la Granollers şi la trupa sa, care poposise după cum ştim lângă „Chapparal”.

Granollers şi sergentul său urmaţi de restul trupei, se instalară deci şi se odihniră câteva ore, iar după aceea toţi porniră ca să ajungă pe Rascas şi călăreţii săi. Aceştia fură ajunşi înainte de apusul soarelui în lagărul lor, îndărătul unei coline la o mică depărtare de pădurea în care se întăriseră indienii Tobas.

Hotărâră să-i atace pe aceştia înainte de răsăritul soarelui.

Sergenţii Ramon şi Cardon se oferiseră imediat ca eclerori.

Amândoi îşi disputau onoarea de a aduce prizonieri, fără să tragă nici un foc de armă.

Rascas se cam îndoia de reuşita întreprinderii, dar ca să au le răcească ardoarea, nu spuse nimic şi alese pe Ramon.

— Mă închin, zise Cardon, dar de ce Ramon? Şi eu sunt tot atât de curajos, ca şi el.

— Fiindcă Ramon e un vechi *gaucho,* care a păscut vitele la frontiera teritoriilor indiene şi cunoaşte mai bine vicleniile indienilor Tobas. Tu eşti un soldat de valoare, dar vei fi mai de folos rămânând aci.

Concluzia satisfăcu pe amândoi bandiţii, care-şi strânseră mâinile cu efuziune.

După un sfert de oră, Ramon şi cincisprezece araucani aleşi de dânsul, se urcau pe cai; apoi ajunşi într-un luminiş al pădurii, legară caii. Iar după o oră, Ramon descoperise lagărul indienilor Tobas. Îşi aşeză oamenii în diferite puncte, recomandându-le să nu facă uz de armă, de cât în caz extrem; apoi se depărtă, urmat de un singur om.

Strecurându-se printre arbori, reuşi să pătrundă în lagărul inamicilor.

Şi amândoi văzură pe un sergent din trupa lui Manuelo, un

bătrân metis, numita Cicuta.

Cicuta era legat de un arbore cu nişte curele subţiri.

Ramon se apropie şi tăindu-i pe rând legăturile, îl întrebă:

— Unde e Manuelo? Dolores mai trăieşte?

— Dolores e bine păzită. Manuelo a fost luat de Lupul roşu.

Ramon mai avea de tăiat legăturile de la picioarele lui Cicuta, când un indian, iute ca fulgerul, smulse cuţitul din mâinile liberatorului. Alt indian îl apucă de gât şi un al treilea ridică braţul înarmat cu o suliţă, vrând să-l străpungă.

Dar Cicuta care avea braţele şi pieptul libere, oprise braţul indianului şi suliţa deviind, se înfipse adânc în pământ.

Într-o secundă tot lagărul fu în picioare. Cicuta, care izbutise să se libereze şi Ramon se văzură înconjuraţi şi ameninţaţi de toate părţile.

Tactica indienilor nu era se vede de a ucide pe cei doi sergenţi ai Demonului, ci de a se servi de ei, spre a-l atrage, căci altminteri cei doi bandiţi ar fi fost măcelăriţi într-o clipă.

În timpul acesta banditul care însoţise pe Ramon, se dusese să vestească pe tovarăşii săi şi toţi se repeziră în ajutorul acestuia, pe când unul din ei, pornise în galop să anunţe lui Rascas cele întâmplate.

Dar o salvă de detunături care izbucnise înainte de sosirea ştafetei, trezise atenţia acestuia.

Când cele două trupe sosiră, Rascas şi Ramon constatară cu uimire că Cicuta dispăruse.

Uimirea lor se transformă în furie, când auziră strigătele desperate ale lui Cicuta în apropiere.

Ce se întâmplase? Nu era momentul să facă presupuneri şi bandiţii se repeziră în partea de unde veneau strigătele.

Străbătând luminişul, văzură câţiva indieni, care transportau pe Cicuta, pe când alţi doi fugeau cu cadavrul unuia din şefii lor.

Alergară după răpitori, neîndrăznind totuşi să tragă asupra aceluia, care transporta pe Cicuta de teamă să nu rănească pe acesta din urmă. Şi era necesar ca Cicuta să trăiască, spre a le da informaţii.

Dar, arborii, ierburile înalte, spinii împiedicau această goană şi cum indienii era în pădure ca acasă la ei, lupta deveni în curând imposibilă.

Rascas şi oamenii săi nu puteau înainta mai mult, fără primejdia de a se rătăci şi de a cădea sub loviturile indienilor. Fură nevoiţi să se înapoieze; încăodată deci, erau învinşi.

Pe când se reîntorcea în lagăr, Rascas îşi zicea, că de va fi să moară, v-a muri cel puţin luptând până în ultima clipă.

Fu primit de Granollers, ale cărui priviri se iluminară de străfulgerări sinistre, când auzi de noua înfrângere.

— Caramba! Numai merităm să ni se spuie oameni, dacă nu măcelărim pe câinii ăştia de indieni până la cel din urmă înainte de a ne prezenta în faţa stăpânului.

— Granollers, zise Rascas, aceasta nu se va întâmpla aşa de curând, căci ei sunt prea bine ocrotiţi de configuraţia solului, pe care ei îl cunosc în cele mai mici amănunte, putându-se refugia în orice moment. A! Dacă spaniolii ar fi avut sufletul indienilor, stăpânul nostru n-ar fi putut niciodată să se stabilească în peştera sa!

Granollers, înfuriat îl acuză ca insultă pe patronul lor.

— Nu! Din experienţă vorbesc aşa, zise Rascas. Dacă Stăpânul m-ar fi ascultat din prima zi când i-am oferit toată experienţa mea în ce priveşte aceşti Tobas, n-am fi azi aci. Mai sunt încă patru zile şi douăzeci şi cinci de minute până la scadenţa fatală.

Rascas îşi puse ceasornicul în buzunar, pe când Granollers protesta, strângându-i mâna.

— Ce D-zeu, un bătrân viteaz ca d-ta! Haide... Curaj!

— Curaj? Dacă altul mi-ar fi spus acest cuvânt l-aşi considera ca o insultă, dar tu. Eşti un amic, un fiu şi semeni atât de bine cu bietul meu Pietro, care a murit... de aceea te iubesc şi te iert.

Apoi cuprins iarăşi de gânduri negre:

— Ascultă Granollers, după ce Demonul mă va fi spânzurat.

— Locotenente nu vorbi aşa. Până mâine victoria va fi a noastră.

— Crezi?

— Dovada... Iată ceva nou... Rascas se întoarse. Câţiva călăreţi se apropiau. Ei aduceau un om sub escortă.

CAPITOLUL III
Un nou aliat al Demonului

Când călăreţii fură la câţiva paşi, Rascas şi Granollers se găsiră în faţa unui tânăr de vreo douăzeci de ani, puternic ca un Hercule, voinic şi viguros.

— Cine eşti? Ce vrei? întrebă Rascas, cu glasul aspru.

Tânărul îşi trecu mâna pe frunte şi păru că se tulbură, dar ridică repede capul cu mândrie.

— Cine sunt? Un inamic al indienilor Tobas, care au răpit pe mama mea, văduva unui bogat estanciero din Campo. Ce vreau? Să vă servesc.

— Şi de ce vrei să ne serveşti pe noi, adică să serveşti pe Demonul pampasurilor, ale cărui fapte te-au făcut desigur să tremuri auzindu-le?

— Fiindcă...

— N-am terminat. De ce vii să te predai mie? Căci de-acum eşti prizonierul meu. Înţelegi? Eşti prizonierul lui Rascas, inamicul neînduplecat al indienilor Tobas! Nu eşti cumva vreun trădător? Nu cred că ai venit la noi numai de dragul Demonului.

— E adevărat, venerabile şi viteze Rascas Eu n-am minţit nici o dată şi n-aşi putea minţi.

Călăreţii, care aduseseră pe tânăr începură să protesteze şi se apropiară, gata să-l înhaţe, la cel mai mic gest al sefului.

— Depărtaţi-vă, camarazi, a vorbit ca un bărbat. Lăsaţi-l să se explice.

— Iată, eu sunt Metis. Metisa Giacinta e sora mea de lapte. Un mare şef Tobas, vrea s-o ia ca sclavă şi eu nu vreau.

— E omenesc.. Dar tu ai minţit. Continuă. Cum te cheamă?

— Jacobo Fernandez, născut la estanciera Lucia, răspunse tânărul pălind îngrozitor. Aveam doi ani când indienii mi-au răpit pe mama mea.

— De ce această tulburare, tinere? Numele mamei tale.

— Tulburarea mea? Fiindcă d-ta m-ai acuzat de minciună şi nu mă pot răzbuna. Numele mamei mele: Rosalia Piquita, născută la Mendoza, în Anzi. A! Mişeii, au ucis-o la *estanciera,* împreună cu tatăl meu.

Rascas scoase un strigăt de bucurie, sărind în picioare şi o

lacrimă îi tremură în colţul ochilor. Şi, în mijlocul înmărmuririi generale, îmbrăţişa pe tânăr.

— Locotenentul şi-a pierdut capul: murmurară câţiva soldaţi, tot atât de uimiţi de incident cât şi Jacobo.

Dar Rascas îşi reluase liniştea obişnuită.

— Jacobo, ce servicii vrei să ne faci în schimbul a ceea ce ceri?

— Să fiu călăuza voastră toată viaţa mea, în expediţiile voastre, împotriva indienilor Tobas şi să vă conduc de-acum înainte fără ca să mai întâmpinaţi obstacole, sau să pierdeţi din oameni, până la ascunzătorile lor. Acesta e adevărul, împuşcaţi-mă pe loc, dacă aveţi cea mai mică bănuială.

Şi scoţând cu un gest lent un revolver de la cingătoarea unui din bandiţii mai apropiaţi, prezentă arma bătrânului locotenent al Demonului.

Rascas se ridică. Şi apoi zise cu un glas solemn.

— Jacobo nu poate fi un trădător, camarazi! Rosalia Piquita şi soţia mea Maria, erau surori. Şi Jacobo e nepotul meu. Ura lui Jacobo împotriva indienilor Tobas, e şi ura mea. Jacobo vino în braţele mele!

Unchiul şi nepotul se aruncară unul în braţele celuilalt. În mijlocul aclamaţiilor cordiale şi entuziaste ale bandiţilor şi ale araucanilor, care aflând de cele ce se petreceau, alergară ca să primească pe noul aliat.

— Nu-ţi spuneam eu, locotenente că azi, chiar victoria va fi a noastră! exclamă Granollers, surâzând.

— Să dea Dumnezeu să fii profet! răspunse Rascas, strângându-i mâna.

După câteva minute trupa porni la drum.. O luară pe marginea pădurii, apoi străbătură un spaţiu care da într-o câmpie, în mijlocul căreia se înălţau arborii unui „*Chapparal*". Şi Jacobo arătând frunzişul arborilor:

— Colo se ascunde cea mai mare parte dintre indienii Tobas, pe care îi vom masacra, fără a răni însă pe prizoniere, care sunt păzite într-o grotă din mijlocul Chapparalului.

— Dar Manuelo? întrebă Granollers.

— Lupul roşu l-a răpit.

— Îl vom scăpa, întrerupse Rascas cu vioiciune.

Rascas şi Granollers descălecară. Ceilalţi îi imitară. Caii fură legaţi de arbuştii din pădure şi lăsaţi în paza a vreo cincisprezece briganzi, care rămaseră de santinelă.

Apoi, ieşind din pădure, Jacobo şi restul trupei se culcară la

pământ şi se târâră prin ierburile înalte, până la chapparal.

La început totul merse bine; apoi lucrurile începură să se strice. Un araucan fu descoperit de un Tobas, care dete alarma.

Lupta fu grozavă; mulţi briganzi fură ucişi, indienii căzuseră şi mai mulţi. În grotă, Dolores şi Giacinta auzeau vâjâitul gloanţelor şi aşteptau cu îngrijorare sfârşitul luptei.

Aceasta era să se decidă în favoarea bandei lui Icarahy, când unul din şefii indieni care şedea cu alţii în interiorul grotei, ieşi îngrijorat de apropierea detunăturilor. Dintr-o privire înţelese pericolul situaţiei; erau pe punctul de a pierde beneficiile victoriilor precedente.

Vreo cincisprezece Tobas se înapoiau în grotă, goniţi de intensitatea împuşcăturilor. Şeful lor le ordonă să se întoarcă în luptă. Ei se supuseră dar nu plecară singuri, împingeau înaintea lor pe Dolores şi pe Giacinta, mai mult moarte de frică şi pe Cicuta strâns legat. Indienii puseră pe prizonieri în faţa grotei, iar ei se aşezară îndărătul lor cu armele întinse. Trimiseră o ploaie de gloanţe de săgeţi şi de suliţe asupra araucanilor. Iar aceştia primiră ordinul să bată în retragere şi să înceteze focul.

Beat de furie Rascas fusese nevoit să dea acest ordin ca să nu tragă asupra prizonierilor. Indienii Tobas profitând de această retragere se năpustiră asupra araucanilor, care fură nevoiţi să renunţe definitiv la luptă şi să se refugieze în pădure.

Rascas, Granollers, Ramon şi Jacob ţinură consiliu. Ce era de făcut? Ce viclenie să întrebuinţeze ca sa puie mana pe prizonieri înainte de a porni în căutarea Lupului roşu şi a lui Manuelo? Hotărâră să trimită un parlamentar. Jacobo propuse să se ducă el, însoţit de doi călăreţi. Dar curajoasa propunere fu respinsă fiind prea temerară, deoarece, trimiţând un astfel de ambasador ar fi părut o prea mare sfidare şi ar fi înrăutăţit şi mai mult pe indieni care urau pe Jacobo.

Se acceptă însă, propunerea lui Ramon. Dar, ce zălog să ofere în schimbul prizonierilor?

Se învoiră ca, profitând de faptul că indienii nu ştiau de executarea Coyotului, să le promită, în numele Demonului să redea libertatea acestuia în schimbul prizonierilor şi ca unul din locotenenţii Demonului să rămâie ca ostatec până la reîntoarcerea Coyotului printre ai săi.

Dar cine să se sacrifice pentru cauza comună? Nu încăpea îndoială asupra sorţii ce i-ar fi fost rezervată îndată ce indienii ar fi înţeles înşelătoria. Căci Coyotul fiind mort nu se mai putea

înapoia.

— E datoria mea, declară cu răceală Rascas. Eu îmi pot risca pielea, deoarece acum sunt sigur că voi fi spânzurat sau împuşcat din ordinul stăpânului.

— Vom mai vorbi despre asta, când parlamentarul sa va întoarce, dacă se va mai întoarce, observă cu tristeţe Granollers, căci se prea poate să fie linşat sau scalpat.

Nici un muşchi de pe faţa lui Ramon nu se mişcă. Luă cu un gest mândru steagul alb din mâna unui araucan şi escortat de doi călăreţi plecă în galop spre chapparal.

Rascas, Granollers şi Jacob, servindu-se de un binoclu, urmăreau de departe peripeţiile dramei.

Văzură astfel pe Ramon oprindu-se în marginea „chapparal”-ului la o distanţă de câţiva metri înaintea celor doi călăreţi.

Câţiva indieni îi ieşiră înainte şi Ramon, care vorbea corect limba lor – ca şi Rascas de altminteri – discuta cu ei – judecând după frecvenţa gesturilor – cu multă însufleţire.

Aceştia dispărură în „Chapparal”, Ramon şi tovarăşii săi înaintară câţiva metri şi fără să descalece se opriră la umbră cu armele în mână.

După un sfert de oră veni alt grup de Tobas. Descurajarea, deziluzia; cu greu disimulate se citeau pe figura briganzilor şi a lui Jacob, când se înapoia Ramon.

— Ei bine? întrebă Rascas.

— Totul ar merge bine, dacă am fi găsit pe Manuelo. Dar indienii Tobas nu ştiu unde e şeful lor, Lupul roşu, care l-a luat cu dânsul. Ei cred că Manuel după ce va îndura chinurile torturii, va fi ars pe rug, iar cenuşa lui risipită la cele patru vânturi.

Toţi oamenii scoaseră strigăte de revoltă şi deoarece, uitând că şi ei făceau acelaşi lucru ba chiar şi mai rău, cu nenorociţii care nu puteau plăti birurile enorme ce li se impuneau. Dar, era vorba de Manuelo şi Manuelo era un şef destoinic, un viteaz iubit de toţi araucanii şi de Demon, care avea pentru dânsul multă stimă şi prietenie.

— Nu, asta nu se va întâmpla, cât timp voi trăi eu! strigă Rascas.

— Pentru un moment cel puţin, nu încă, replică Ramon, căci senorita Dolores, câştigând simpatia marelui mag ai tribului, dându-i un inel în dar, acesta a convins pe Lupul roşu să amâie execuţia sentinţei, ba chiar să n-o facă deloc deoarece moartea lui Manuel ar fi urmată imediat de a Coyotului.

— Şi atunci? Atunci? întrebară toţi, curioşi să afle mai mult.

— Iată în câteva cuvinte răspunsul indienilor:

„Vor aştepta până la ivirea lunii noii – nici un minut mai mult – ca să ne dea pe Manuelo cu condiţia să le aducem pe Coyot. De nu, Manuel va fi imediat executat...” Şi ca garanţie pentru buna noastră credinţă, unul din noi va trebui să rămâie ca ostatec.

Rascas se oferi din nou. Îi se demonstră că era preferabil să se înapoieze la stăpânul său şi să-şi menţie cuvântul dat.

— În timpul acesta trebuie să izbutim să răpim pe Manuelo şi tezaurul care îl are la el, împreună cu senorita Dolores şi cu Giacinta, asigură Granollers.

Ramon reluă:

— Rascas, mergând în galop, va ajunge, înainte de ora fixată şi îndată ce-i va fi explicat cum stau lucrurile, îi va acorda desigur un răgaz de patruzeci şi opt de ore ca să-i permită să se înapoieze cu Dolores, Giacinta, Manuelo şi milioanele.

Jacob care observa cu binoclul raportă că indienii discutau foarte însufleţit între dânşii, desigur cu privire la Ramon.

Aceasta le aminti dureroasa necesitate ca unul dintre ei a se sacrifice spre a asigura reuşita planului lor.

Sergentul Cardon insistând ca onoarea să-i fie lăsată lui, el fu aclamat de camarazi ca un erou, care se duce să salveze patria în pericol.

Ramon porni iar spre „Chapparal”. Predase pe Cardon în mâinile indienilor şi le ceru să jure că vor trata bine pa tânărul sergent.

— Desigur, îl vom trata aşa cum tratăm pe oaspeţi şi pe ostateci, adică întocmai ca pe noi înşine şi aşa cum trebuie să trateze Demonul pe marele nostru şef alb, Coyotul! exclamă şeful indian.

Aceste cuvinte sunară neplăcut la urechea lui Ramon, care asistase lă execuţia sumară a Coyotului, ordonată de Demon.

Dar Ramon se înapoia imediat spre a hotăra împreună cu ceilalţi asupra unui nou atac nocturn, atac la care avea să participe şi Rascas, făcând astfel o ultimă încercare, care iacă nu reuşea avea totuşi să-i permită să se prezinte în faţa judecătorului său, înainte de ora stabilită.

Vai, când se înapoiară la „Chapparal” un foc mare ardea în faţa grotei absolut goală; iar în foc zăceau corpurile carbonizate ale morţilor şi răniţilor care nu putuseră fi luaţii de indienii dispăruţi.

— Nu-mi mai rămâne decât să mă pun la dispoziţia stăpânului, zise Rascas. Adio camarazi!

— Nu, la revedere Rascas! Aibi încredere în noi, răspunseră ceilalţi în cor.

— Mulţumesc camarazi! repetă Rascas, înapoindu-se cu câţiva călăreţi, care îi mai rămăseseră din cei cincizeci încredinţaţi de Demon, ca să învingă ca un erou, sau să se înapoieze ca să moară ca un vinovat.

Şi acolo, în fundul vizuinei sale, Demonul, uitându-se pentru a zecea oară la ceas striga:

— Jose, spune să se pregătească sala cea mare a consiliului. Să se adune toţi cei care nu sunt de gardă – ca să asiste la triumful lui Manuel, sau la sentinţa de moarte a lui Rascas.

Zece minute mai târziu, un călăreţ semnala sosirea unei trupe în mijlocul unui nor de praf, ridicat de copitele cailor un galop.

— E numeroasă trupa? întrebă Icarahy.

— Nu, stăpâne. Am putut număra doar treizeci de călăreţi împreună cu Rascas. Căci el e. L-am recunoscut după pălăria sa împodobită cu o pană de struţ şi după statura sa marţială.

Demonul păli.

— Manuelo, locotenentul Manuelo, e printre călăreţi? întrebă el.

— Nu, căci ar fi în fruntea celorlalţi, alături de Rascas.

— Bine! Să se prezinte cu toţii în sala de consiliu.

Îndată ce demonul se aşeză în fotoliul pus pe un fel de estradă acoperită cu stofe bogate, toate trupele din cavernă se adunară în sală, iar Rascas intră urmat de călăreţii săi.

Erau albi de praf şi abia răsuflau. Rascas era livid, dai aerul său impunea respect. Azvârli armele şi pălăria la picioarele stăpânului, care fixă asupra lui o privire plină de furie.

— Vorbeşte!

Rascas, povesti, fără ca glasul să-i tremure, evenimentele desfăşurate. Urmă o tăcere spăimântătoare.

Demonul se ridicase plimbând asupra celor prezenţi privirea aceea, care ţintuia pe loc pe nenorociţii asupra cărora se oprea.

Tovarăşii lui Rascas plecară capul ca nişte culpabili, şeful lor aştepta rece şi liniştit ca stăpânul să vorbească.

Şi Icarahy rosti în mijlocul tăcerii generale:

— Fiindcă ai sosit la ora fixată, îţi fac graţia de a te lăsa să alegi felul de moarte pe care îl preferi; vrei să fii spânzurat, sau preferi să-ţi zbor creierii?

Niciodată Demonul pampasului nu se arătase atât de înfuriat; dar figura sa era pe trei sferturi ascunsă de masca roşie pe care n-o scotea niciodată, aşa că din acea figură misterioasă, araucanii şi bandiţii nu cunoşteau decât ochii fulgerători, gura mândră şi bărbia energică.

Bătrânul Rascas nu clipise auzind grozava sentinţă. Totuşi avu o clipă de ezitare: nu dură de cât o secundă, timpul cât să se gândească, că glonţul stăpânului nu-şi greşea niciodată ţinta şi că un laţ înnodat de o mână amică; chiar dacă ar fi fost a călăului, putea duce la miraculoase şi fericite erori, ultima speranţă a condamnaţilor.

Multe alte gânduri i se zbăteau în minte, dar trebuia, să răspundă.

Stăpânul, cu bărbia în mână privea ţintă pe Rascas ca şi când ar fi încercat să-i citească în suflet.

Rascas se decise însfârşit şi extrem de calm, privind drept în faţă pe Demon, zise:

— Bătrânul Rascas, căruia Icarahy îi datoreşte descoperirea acestei caverne, cere, ca supremă graţie, să fie spânzurat pe terasă cu faţa spre apus, pentru ca trupul său să înspăimânte veşnic pe inamicii Demonului pampasurilor.

— Se acordă!

— *Gracias!*

— Dar, Rascas nu e asta ce trebuie să-mi spui. Călătoria, pe care o vei face e lungă; nu se întoarce nimeni din ea, afară numai de o minime... Şi pe Sfânta Fecioară, o astfel de minune nu s-a împlinit niciodată; eu n-am graţiat niciodată pe un spânzurat al cărui laţ s-a desfăcut, sau a cărui frânghie s-a rupt... Şi tu speri în această minune, dacă-ţi citesc bine în gând? Vorbeşte Rascas... Vreau să-ţi acord această favoare, excepţională pentru un condamnat la moarte, în memoria datoriei pe care mi-ai amintit-o; datorie care va fi plătită cu independenţa patagonilor, a araucanilor, a puelscilor şi cu, măcelărirea şi definitiva distrugere a spaniolilor, infami asupritori ai indigenilor.

Şi Rascas răspunse:

— Demonul ştie să citească în adâncul sufletelor... Stăpân asupra vieţii vrăşmaşilor ca şi a servitorilor săi. Demonul pampasurilor va fi viitorul preşedinte al Republice Argentiniene neconstituite; nu putea să mă condamne la o moarte mai bine meritată şi mai dulce, pe mine şeful valoros căruia până azi

destinul îi zâmbise totdeauna!
Şi adaogă zâmbind cu tristeţe:
— Stăpânul să hotărască ziua execuţiei... destinul va hotărî felul şi ora răzbunării.
La aceste ultime cuvinte care conţineau o ameninţare voalată, Demonul strânse cu înfrigurare mânerul revolverului pe care îl purta totdeauna la cingătoare şi roti privirea înfuriată asupra celor din jur şi asupra lui Rascas.
Mulţi din cei prezenţi păliseră. Demonul era stăpânul dar Rascas era iubit de toţi. Nici un semn de aprobare sau de dezaprobare în sală; disciplina îi învăţase prea bine, că cel mai mic strigăt, cel mai mic gest merita moartea imediată.
Rascas nu se mişcase şi nu-şi luase ochii de la acela care fusese pe punctul de a-i zdrobi craniul.
— Rascas, e regretabil că trebuie să mori, căci eşti un viteaz, de vreme ce îndrăzneşti să mă ameninţi cu o răzbunarea destinului. Dar, destul despre tine. Să ne gândim la tovarăşii tai de înfrângere.
Şi cu glas tăios, stăpânul ordonă:
— Opt zile de fiare la mâini şi la picioare şi pâine şi apă pentru aceşti învinşi de ieri care mâine vor fi eroi... Cât pentru şeful lor care n-a ştiut să-i ducă la victorie, va fi spânzurat mâine la apusul soarelui. Şi acum luaţii!
La un semn al Demonului, câţiva araucani încadrară pe condamnaţi făcându-i să defileze prin fata lui Rascas. Acesta nu păru mişcat de lacrimile de extremă mâhnire care străluceau în ochii multor din cei mai buni dintre camarazii săi, care-l salutară în trecere.
Patru araucani înconjurară pe Rascas cu săbiile scoase.
— Duceţi-l la celula 13, aceea a condamnaţilor la moarte.
Icarahy se ridică şi părăsi sala înapoindu-se în cabinetul său de lucru.
Acolo aprinse o ţigară, deschise o fereastră şi respiră ca nesaţ aerul proaspăt şi îmbălsămat al preriei.
Acum regreta că nu zburase creierul lui Rascas şi-şi aminti fără voie de cuvintele sale ameninţătoare.
Tresări, azvârli ţigara, scoase un pumnal din teacă şi apoi îl puse la loc; însfârşit îşi recăpătă calmul obişnuit.
— Nu, nu voi face lui Rascas insulta de a-l crede capabil să-mi fi pregătit o trădare. Nu e cu putinţă... E un argentinian de rasa pură şi urăşte prea mult pe spanioli.

Sună. Jose apăru în uşă, ridicând perdeaua.

— Să fie imediat adus Rascas.

După câteva clipe Rascas intră. Îi se pusese la gât un colan de fier de care erau prinse lanţurile de la mâini şi de la picioare.

La zângănitul fiarelor Demonul se aşeză într-un fotoliu aştepta ca Jose să introducă pe prizonier.

Când condamnatul la moarte fu în faţa sa, stăpânul îi spuse:

— Rascas trebuie să-ţi fac o întrebare. Acum nu – mai suntem decât doi muritori – unul în faţa altuia. Te implor să-mi explici sensul cuvintelor care ţi-au scăpat adineaori. Răspunde-mi... o voiesc!

— Stăpâne... justiţia Demonului pampasurilor trebuie să fie fără milă. Jur că şi condamnat, eu vă rămân credincios, cum rămân şi marei noastre cauze comune.

— Atunci, vorbeşte.

— Ascultă Icarahy! zise solemn Rascas. Acela care în momentul acesta răzbună în sângele Tobaşilor moartea mamei sale, luptând alături de noi, va şti să răzbune însă şi moartea unchiului său. Şi cele ce-am spus se vor împlini!

— Jacobo Fernandez? întrebă Demonul, care era la curent cu cele petrecute în cursul luptei dintre Rascas şi Tobaşii.

— Chiar el, dar aceasta nu va fi înainte ca el să fi răzbunat pe mama sa şi să fi eliberat pe Senorita Dolores şi pe Giacinta. Nu mai am nimic să vă spun. Am răspuns adevărul!

Demonul rămase un moment îngândurat. Rascas îl fixa în ochi, care singuri aveau o expresie în acel obraz mascat.

Dar deodată se petrecu ceva cu totul neaşteptat.

Jose intră ţinând un plic în mână.

— Stăpâne, un mesaj de la locotenentul Granollers. Curierul cere răspunsul.

Demonul rupse sigilul şi citi scrisoarea, apoi ordonă:

— Să vie!

Jose se retrase, lăsând să intre mesagerul.

Acesta făcu câţiva paşi, se opri şi salută şi Demonul arătându-i pe Rascas în lanţuri, zise:

— Raportează lui Granollers ceea ce ai văzut. Aceeaşi soartă îl aşteaptă dacă mi-ai adus o speranţă falsă. Adaogă apoi, că acord o amânare de douăzeci şi patru de ore pentru executarea lui Rascas. Acum pleacă!

La aceste cuvinte neaşteptate Rascas cu greu îşi stăpâni emoţia; nu că-i păsa de viaţă, dar nu-i surâdea perspectiva, să

moară spânzurat.

— Barabba, adăogă Icarahy temnicerul, care însoţise pe Rascas şi care era în acelaşi timp şi călăul. Scoate lanţurile lui Rascas şi supune-l regimului preveniţilor.

Temnicerul, abia ascunzându-şi bucuria scoase din buzunar nişte foarfece speciale şi o cheie. După câteva clipe, Rascas reintră în celula sa, rugându-se la Dumnezeu ca Granollers să sosească cu prizonierii Tobaşilor, sau cel puţin cu Manuelo.

Orele treceau încet şi Rascas, cu tot sângele lui rece se simţea devorat de înfrigurarea aşteptării.

Douăzeci de ore trecură astfel.

— Demonul fu vestit că spânzurătoarea era gata. Condamnatul, liniştit şi curagios, aştepta ascunzând în adâncul sufletului teama de a fi dus în faţa trupelor adunate în marea sală, unde fusese pronunţată sentinţa. Căci gândul de a trece ca un mişel prin faţa acelora pe care îi comandase, îi se părea acum mai îngrozitor de cât gândul morţii. De mai multe ori fusese pe punctul de a se revolta, dar atât din disciplină, cât şi pentru respectul de sine, îndura oribila tortură morală, care făcea să curgă lacrimi din ochii araucanilor prin faţa cărora trecea.

Nimeni nu se gândea să critice ordinul Demonului. Regula era absolută. Oricare învins trebuia să moară.

Dar, chiar în momentul în care Rascas fu dat pe mâinile călăului şi ajutoarelor sale, o santinelă de planton sosi în goană.

— Locotenentul Manuelo şi cinci călăreţi au sosit chiar acum. Locotenentul cere graţia de a fi primit chiar acum.

Demonul făcu un semn călăului, care conduse pe Rascas într-un colţ al sălii.

— Să intre, zise el grav.

— Trăiască Demonul pampasurilor! Trăiască Manuelo şi camarazii săi! urlau bandiţii şi araucanii, cărora un gest al stăpânului le dase dreptul de a striga.

Când tăcerea fu restabilită apăru Manuel. Era palid, istovit şi plin de sânge. Povesti, cum fusese răpit de Lupul roşu şi cum se deşteptase apoi după un scurt leşin.

Glonţul Lupului roşu se turtise de osul pieptului. Şi e ştiut că în caz când un glonţ loveşte acest os fără să pătrundă într-însul, pricinuieşte doar o comoţie, care dă victime: aparenţa morţii. Dar, când leşinul încetează, mortul e mai viu ca înainte.

— E exact! zise Icarahy. Am văzut numeroase cazuri de felul acesta.

— M-am sculat, am umblat şi m-am ascuns în împrejurimi ca să nu fiu descoperit de un grup de străini care treceau tocmai în momentul acela. Apoi, coborând cursul Râului Negru am întâlnit pe Granollers şi trupa sa care se înapoiai de la o luptă nefericită cu indienii Tobas. M-au informat că Rascas va fi probabil condamnat la moarte şi iată-mă. Şi vă cer viaţa lui, stăpâne.

Fu o tăcere emoţionantă şi deodată Demonul zise:

— Dar, ia spune-mi Manuel, ce s-a făcut tezaurul pe care trebuia să mi-l aduci? De el nu mi-ai vorbit.

Manuel era palid ca un mort.

Rascas înţelese că se pregătea o noua catastrofă şi făcu un pas înainte, ca să privească în faţă pe locotenentul înspăimântător de palid.

Demonul era în picioare şi ochii săi aruncaţi fulgere şi deodată izbucni:

— Ce-ai făcut cu milioanele pe care un întreg popor le aştepta pentru a îndeplini o operă de dreptate şi de libertate? Infam trădător! Tot ce mi-ai povestit nu sunt decât minciuni. Milioanele care erau preţul libertăţii tale le-ai lăsat Lupului roşu. Vorbeşte mişelule. Ce-ai făcut cu tezaurul ce-l aveai în păstrare?

Şi Manuel exclamă.

— Onoarea mea de soldat şi de şef e intactă, Icarahy mă poţi condamna la aceiaşi soartă ca şi pe Rascas, nu mie tem de moarte: Tezaurul nu-l mai am. Hârtiile mi-au fost furate de Lupul Roşu pe când eram leşinat. Cel puţin aşa presupun, de oarece când m-am trezit din leşin n-am mai găsit pachetul pe care-l aveam legat pe piept. Dar Dumnezeu mi-e martor că n-am comis trădarea de care mă bănuieşti.

Demonul cedând furiei care-l împiedica să judece în mod just cele ce-i spunea Manuelo, ordonă să fie ridicat.

— Să fie spânzurat împreună cu Rascas.

Dar, în mijlocul emoţiei generale, Manuelo schimbă brusc atitudinea şi tonul şi zise:

— Mulţumesc, stăpâne; dar moartea mea în momentul acesta e zadarnică şi poate fi chiar dăunătoare.

— Explică-te. Dacă ai vreo idee bună, s-o audă toţi. Eu pot judeca.

— Stăpâne, tezaurul e desigur în mâinele Lupului Roşu.

— Am observat că acest om a fost impresionat de frumuseţea lui Dolores şi că vrea s-o ia de soţie. Dar, şeful indienilor vrea şi el s-o ţie pentru sine. Va fi un conflict. Lasă-mă să mai lupt. Totul

nu e încă pierdut. Acordă-mi un răgaz şi împreună cu cei mai buni dintre tovarăşii mei mă voi pune în căutarea tezaurului şi a Senoritei Dolores. Dacă nu vom reuşi nici de data asta ne vom întoarce la cavernă cu frânghia de gât şi vei putea să pui să ne spânzure fără întârziere. Dintre două ordine, stăpâne, dă pe acela care mai are încă sorţi de izbândă.

Apoi, după o scurtă tăcere. Manuelo reluă cu răceală:

— Stăpâne, pune să ne spânzure sau să ne împuşte, dacă-ţi place, dar mai întâi, ţi-o repet, lasă-ne pe Rascas şi pe mine să ne ducem cu noi trupe să întărim pe acelea ale lui Granollers care în momentul acesta ţine piept forţelor indienilor.

Demonul privi ţintă în ochii lui Manuel, care fără să se tulbure continuă:

— Trebuie mai întâi de toate ca tobaşii să nu facă pace cu triburile vecine, sau să primească ajutoare de la grupele regulate argentiniene.

Demonul, se gândi un moment apoi ridicând capul, zise cu voce vibratoare:

— Soldaţi, camarazi şi aliaţi araucani, veşti grave mi-au sosit în ultimele ore de la Santa Fe di Rosario de la Cordova şi de la Buenos Ayres, unde sunt în permanenţă comitetele noastre revoluţionare.

La aceste cuvinte neaşteptate, care păreau că n-au nici o legătură cu acelea ale lui Manuelo, o mişcare de uimire se produse în adunare..

Şi Demonul continuă:

— Rascas şi Manuelo au meritat moartea fiindcă au compromis prin înfrângeri succesive desfăşurarea evenimentelor, când triumful armatelor revoluţionare depindea de victoriile lor. Dar e în acelaşi timp e drept, ca în faţa silinţelor rău răsplătite, Demonul, până acum neînvins, să puie pe seama fatalităţii care s-a înverşunat asupra locotenenţilor săi, înfrângerile din ultimul timp.

— Bravo! Bravo! Trăiască Demonul! Trăiască locotenenţii.

Un uragan de aplauze zgudui sala timp de câteva minute. Toţi erau fericiţi. Găseau că sfaturile lui Manuel vor fi urmate. Demonul izbind de mai multe ori în masă, cu un pumnal obţinu, însfârşit tăcerea.

Apoi reluă.

— Demonul pampasurilor, camarazi şi cetăţeni ai viitoarei Republice Argentiniene, e generos când trebuie să fie şi

recunoaşte prea bine virtuţile războinice ale lui Rascas şi Manuelo, ca să lipsească de experienţa şi devotamentul lor, armele noastre şi sfânta noastră cauză naţională. Pretutindeni partizanii revoluţiei devin mai numeroşi şi mai îndârjiţi împotriva asupritorilor raselor sud-americane. Dar, trebuie s-o spunem şi aceştia din urmă se trezesc din apatia lor şi organizează o apărare. Manuel a spus drept. Deci, eu suspend sentinţa, încredinţat că, repuşi în gradele lor, vor şti să conducă trupele noastre la victoria definitivă... Manuelo, iată spada mea, ea nu cunoaşte de cât triumful... Rascas, du-te de-ţi ia armele şi calea războiului... Duceţi-vă! Argentina liberă are ochii ţintiţi asupra voastră!

Şi pe când, mişcaţi, cei doi ofiţeri mulţumeau stăpânului pentru gestul său de clemenţă entuziasmul bandiţilor izbucnea în aplauze recunoscătoare pentru Demonul pampasurilor.

CAPITOLUL IV
Şi cei trei cercetaşi?

Pe când aceste evenimente se desfăşurau, foarte aproape de drumul pe care-l urmau ei, cei trei cercetaşi Zomba şi Tehuam-Peq înaintau spre frontiera chiliana spre a se duce la Angeles. Ei aveau, după cum ştim, intenţia să facă cercetări: spre a afla cine era şi unde se găsea Senorita Dolores, proprietara milioanelor găsite de dânşii asupra omului pe care-l credeau don Esteban de Lucca.

La a treia zi de drum se pregăteau să poposească la amiază, când, ajunşi în fundul unei văi, observară o coloană de fum, care se ridica dindărătul unui grup de arbori...

— Halt! comandă Raimondo. Li se întâmplase adesea să întâlnească bande nomade de indieni şi atunci Tehuam-Peq se ducea în recunoaştere spre a vedea dacă erau inamici, sau oameni care-şi vedeau de treburile lor.

Şi de data asta, Tehuam-Peq, descălecă şi se îndreptă, fără să facă zgomot spre micul crâng care se vedea ca o pată neagră în fundul văii.

După douăzeci de minute el se înapoia surâzător şi explică:

— Sunt oameni de rasa mea. Un mic trib care călătoreşte spre a vâna. Ei oferă călătorilor albi ospitalitatea.

— Bun! zise Raimondo. Să mergem.

După zece minute caii şi catârii erau legaţi de arbori şi cei trei cercetaşi, Zomba şi Tehuam-Peq sădeau în jurul unui foc în tovărăşia a cinci araucani, care începuseră numai de cât sa vorbească cu Tehuam-Peq, în timp ce cercetaşii mâncau cu multă poftă o coapsă de urs friptă chiar în momentul acela şi care le fusese oferită cu multă amabilitate. Dar, curând observase că convorbirea dintre Tehuam-Peq şi compatrioţii săi era foarte animată şi că aceştia îl priveau cu mult interes.

— Vorbesc de noi, zise Marius.

— Sau de lucruri care ne privesc pe noi, observă Jart Bart.

— Când vor termina, vom întreba pe Tehuam-Peq.

Ocazia nu întârzia, căci aproape imediat araucanii tăcură, plecară capul părând cufundaţi în gânduri foarte grave, care nu-i împiedică totuşi să mănânce bucăţi mari de carne friptă. Atunci

Raimondo se întoarse la Tehuam-Peq şi-l întrebă:
— Vorbeaţi de noi?
— Da, răspunse Tehuam-Peq, dar nu tocmai de dv.
— Dar, de cine? întreabă Marius. Când vă uitaţi mereu la noi?
— Compatrioţii mei îmi povesteau un lucru foarte interesant care vă va scuti de a vă mai duce la Los Angeles.
— Aha! exclamară cei trei cercetaşi, intrigaţi.
— Spune-ne tot, ordonă Raimondo.
— Aceşti araucani au venit aci urcând pe malul stâng al lui Rio Negro şi au fost martorii nevăzuţi ai mai multor lupte.
— Lupte! Mii de pipe!
— Da. Omul cu masca roşie pe care l-am văzut noi comandă o bandă de Tobaşi, care a fost atacată de mai multe ori de o trupă de cavaleri, formată din araucani şi din oameni de rasa albă. Şi au auzit o conversaţie între omul cu mască roşie şi căpetenia Tobaşilor şi această conversaţie dovedeşte că omul cu mască roşie, când l-am întâlnit se ducea într-un anumit punct al pampasului, pe care însă nu l-a precizat. Se pare că acolo omul mascat şi Tobaşii trebuiau să sa întâlnească spre a împărţi între ei o pradă, o avere considerabilă reprezentată prin anumite hârtii.
Cei trei cercetaşi, la aceste cuvinte, se priviră zâmbind, căci înţeleseseră.
Dar Tehuam-Peq continuă:
— Or – această pradă constă, în parte din acele hârtii şi în parte din două fete, una de rasa albă, numită Dolores şi alta de rasa metisa, numită Giacinta. Omul cu masca roşie şi şeful Tobaşilor nu s-au înţeles asupra împărţelii, amândoi ar voi să ia jumătate din avere şi pe tânăra albă. Atunci, temându-se să nu se ia la bătaie şi spre a-şi lăsa reciproc timpul să reflecteze, s-au despărţit, omul mascat, luând cu el banii, iar şeful Tobas pe cele două fete.
— Dar, atunci, exclamă Raimondo, lucrul e foarte simplu n-avem de cât să ne luăm după acei Tobas.
— Desigur! aprobă Jan Bart.
— Şi cât mai repede, mii de pipe! exclamă Marius.
— E uşor să le găsim urma, de vreme ce sunt o ceată, zise Raimondo.
— Desigur, aprobă Tehuam-Peq. Dar e o împrejurare nefavorabilă.
— Care, întrebă Marius. Numărul? Nu ne speriem noi chiar de

am fi unul contra zece.

— Nu, n-am vrut să spun asta, zise Tehuam-Peq. Greutatea e aceasta: şeful Tobas posedă trei cai, care sunt cei mai iuţi din toată preria. Şi el a spus că, pe când banda lui îl va urma cu pas obişnuit, el o va precede cu cei trei cai, pe care se va urca el şi cele două fete. Şi cum vor străbate regiuni nelocuite sunt siguri că nu vor risca nimic, iar pe de altă parte, mulţumită cailor lor vor putea uşor fugi în caz când s-ar întâlni cu vreun grup de patagoni, sau de araucani, care ar vrea sa puie mana pe cele două fete.

— Aceasta înseamnă ca vom ajunge bandă; dar ca nu vom ajunge pe şef.

— Întocmai, zise Tehuam-Peq; Totuşi...

Tăcu şi lăsând capul pe piept se cufundă în gânduri.

Cei trei cercetaşi îl lăsară, aşteptând să ridice singur capul. După vreo cinci minute, Tehuam-Peq privi din nou pe cei trei tineri şi spuse:

— Totuşi ar fi un mijloc. Şi acesta ar fi ca cel mai sprinten, cel mai iute, cel mai uşor dintre dv. să încalece un cal pe care-l cunosc eu, pe care-l cunosc toţi locuitorii preriei, cel puţin din auzite şi care e singurul în stare să învingă în cursa caii şefului Tobas.

— Bravo! exclamă Marius. Raimondo şi Jan Bart sunt siliţi să admită că dacă nu sunt mai abil decât dânşii, sunt în schimb mai sprinten şi mai uşor şi călăresc mai bine ca ei.

Într-adevăr, Marius era un adevărat acrobat în călărie şi în gimnastică.

— Şi unde e calul acela? întrebă el.

Araucanul făcu un gest vag şi după o clipă de tăcere murmură:

— Unde e calul? Când aci, când colo... Azi pe malurile, lui Rio Negro, mâine pe ale râului Colorado... săptămâna trecută era poate în munţii Cordilieri... săptămâna viitoare va fi poate pe malurile Atlanticului... se duce, vine... trece iute ca o săgeată... îl vezi trecând dar ca să spui unde e în momentul în care vorbeşti, afară numai dacă nu-l ai sub ochii, e un lucru imposibil.

— Iată ceva foarte îmbucurător! zise Raimondo.

— Şi încurajator! adaogă Jan Bart.

— Şi mai ales, precis, ca indicaţie, mii de pipe!

Cei trei cercetaşi izbucniră în râs, lucru care uimi pe araucani, care nu râdeau niciodată şi care păstrau, mai ales în convorbiri

de felul acesta o gravitate absolut indiană.

Dar Tehuam-Peq reluă:

— E calul înstelat al pampasului.

Rosti aceste cuvinte cu emfază ca şi când ar fi fost vorba de un animal extraordinar şi miraculos.

Şi cum el tăcea, se auzi deodată glasul răguşit al unuia dintre araucanii, care rostea ceva cu un accent foarte solemn. Tehuam-Peq tresări şi făcu la rândul său o întrebare, pe care bineînţeles, cei trei cercetaşi n-o pricepură.

Araucanul răspunse cu o energică afirmaţie.

Atunci Tehuam-Peq se întoarse spre tinerii săi stăpâni şi spuse:

— Fraţii mei araucanii au văzut calul înstelat, la trei leghe de aci, spre sud. Era în mijlocul unei turme de cai sălbateci şi păştea liniştit iarba preriei. Fraţii mei cred că dacă e încă acolo, tinerii războinici albi vor putea uşor pune mâna pe dânsul, dacă sunt curajoşi, sprinteni şi îndemânateci la azvârlirea lasso-ului.

— Ei, întrerupse Marius, cu oarecare orgoliu mi se pare că posedăm aceste calităţi şi dacă suntem de forţă mijlocie la azvârlirea laţului, în schimb, Tehuam-Peq eşti, după cum ştiu, un adevărat maestru în acest sport, aşa că sunt sigur că, dacă e tot acolo, calul va fi al nostru.

— În orice caz, declară Raimondo, încercarea merită osteneală şi cum calul e tot în direcţia în care au pornit tobaşii, putem să ne riscăm.

— Atunci, zise Jan Bart să punem la vot dacă trebuie sau nu să ne ducem să căutăm calul înstelat.

— Şi după aceea să punem la vot, zise Marius, dacă după ce-l vom fi prins, eu merit să-l încalec şi să pornesc singur în urmărirea tobaşilor.

— Ne-am înţeles! zise Raimondo. Părerea mea e ca să căutăm calul şi dacă izbutim să-l prindem Marius să-şi ia însărcinarea să urmărească pe şeful Tobas şi să elibereze pe cele două fete, pe când noi îl vom urma cât mai repede spre a-l ajunge imediat.

— Aceasta e şi părerea mea, zise Jan Bart.

— Şi fireşte, e şi a mea, zise Marius.

Vorbind, terminară de mâncat şi fiindcă nici unul nu era obosit hotărâră să plece imediat...

Puseră deci şeaua pe cai pe când Tehuam-Peq luă de la araucani ultimile informaţii. Cinci minute, mai târziu, după ce salutară pe araucani şi le dăruiră câte o secure nouă, căci aveau

vreo duzină de schimb, cei trei cercetaşi, Zomba şi Tehuam-Peq, plecară în direcţia indicată de araucani.

Nu luară cu dânşii catârii pe care araucanii se însărcinară să îi păzească şi să îi ducă după o săptămână într-un punct convenit cu Tehuam-Peq, care răspundea de cinstea oamenilor, din rasa sa.

CAPITOLUL V
Un îndoit ultimat

În caverna Demonului, Rascas şi Manuelo îşi reveniseră repede în fire după emoţiile ce le cauzase stăpânul condamnându-i şi apoi graţiindu-i.

Şeful bandiţilor şi al mişcării revoluţionare argentiniene, porni iarăşi spre Insula Şerpilor, situată în mijlocul Bălţii Morţii, unde avea să prezideze la o nouă întrunire, dictată de împrejurări.

Rascas şi Manuelo, se duseră cu trupe noii să se întâlnească cu Granollers şi Jacobo Fernandez.

E uşor de închipuit bucuria tânărului şi a lui Granollers revăzând pe cei doi ofiţeri pe care îi plânseseră, crezându-i morţi.

Acum trebuia să Ia de la Tobaşi pe Cardan, pe cele două fete pe Cicuta şi cele nouă milioane.

Deci, timp de câteva zile între oamenii Demonului şi Tobaşi fu un continuu război de ambuscadă, care nu dete nici un rezultat. Jacobo îşi da toată osteneala şi mulţumită lui, partizanii lui Icarahy nu căzură în cursele ce le întindeau Tobaşii.

Într-o dimineaţă, în zori, Rascas, care poposea cu oamenii săi în prerie, fu vestit că un grup de oameni venea înspre ei.

Unul din indieni se desprinse din grup... Purta un steag alb. Era parlamentarul trimis, de o puternică trapă de tobaşi, care, încercuită, fusese constrânsă de Granollers care o urmărea să se refugieze într-un „chapparal” încă din ajun.

Prizonierii erau păziţi de Tobaşi într-o grotă, foarte bine apărată.

Cât pentru milioane, Manuelo va şti să silească pe Lupul roşu să înapoieze tezaurul furat.

Acestea erau reflexiile oamenilor lui Icarahy. Îşi închipuiau deci că parlamentarul venise să le ofere supunerea, acceptând orice condiţiune..

Dar la primele cuvinte ale parlamentarului, înţeleseră că fuseseră iarăşi înşelaţi. Spre marea uimire a locotenentului lui Icarahy, tobaşii împresuraţi nu venise să le anunţe că se predau, ci să le puie un ultimat.

Indianul zise:

— Feţele palide, au minţit ca întotdeauna şi nu şi-au ţinut cuvântul. Şeful Rascas cu un cinic egoism şi-a salvat viaţa, fără să se gândească la aceea a ostatecului pe care-l lăsase drept garanţie pentru buna sa credinţă... Data pentru schimbul ostatecilor a trecut. Ai voştri a ucis de sigur pe marele nostru şef *Coyotul*. Ora fatală a sunat pentru şeful alb Cardon, dacă nu mă înapoiez imediat la „chapparal" cu şeful *Coyot.*

Rascas îi răspunse furios:

— Pe Coyot te poţi duce să-l aştepţi pe lumea cealaltă unde te vom trimite şi pe tine. Îndrăzneşti să ne pui un ultimat, când peste două ore veţi fi cu toţii măcelăriţi de trupele locotenentului Granollers, care v-a împresurat?

— Noi am ştiut să-i înşelăm santinelele şi să venim pân-aici.

— Fiindcă ei v-au permis, ca acum tu şi tovarăşii tăi, să fiţi în mâinile noastre.

Şi ridicând braţul în direcţia „chapparalului", Manuelo întrerupse pe Rascas, declarând:

— Noi ştim ce să facem cu ultimatul vostru; ascultă şi priveşte ce se întâmplă colo. Predă-te, sau eşti mort!

Indianul se întoarse şi, ridicând din umeri, răspunse:

— Ce importă o victimă mai mult? Află deci, o şefule Sperjur, că acele împuşcături sunt de la ai noştri, care au prins pe Granollers şi ăi lui între două focuri... Refugiul în „chapparal" nu era de cât o capcană... Granollers a căzut într-însa! Ha! Ha! Ha! Va râde bine cel care va râde ultimul.

— Ei bine, vei fi primul care să termine cu râsul, strigă Rascas ochind pe indian, care, cu braţele încrucişate râdea din ce în ce mai tare, sfidându-l.

Glonţul plecă. Indianul scoase un urlet, deschise braţele şi căzu greoi sub calul său.

— Astfel pedepsim noi pe aceşti câini de Tobas, care ne sfidează... murmură Rascas.

Dar, rămase încremenit ca şi Manuel... O clamoarea înspăimântătoare se ridică în câmpie. O ploaie de gloanţe se abătu asupra lor. Peste o mie de indieni veneau în păs. De şarjă spre a răzbuna pe tovarăşul lor asasinat.

Rascas şi Manuel îşi recăpătară curând sângele rece.

O ocazie de mult timp căutată li se prezentă însfârşit lor şi oamenilor lor: aceea de a se bate în câmp deschis; şi tobaşii aveau să constate în curând ce scump îi costă această luptă.

În adevăr, dacă unii dintre ei putuseră fugi de focul ucigător,

cea mai mare parte a asediatorilor fură ucişi, sau grav răniţi. O răpăială de detunături se auzea din nou din partea „chapparalului”. Manuelo şi oamenii, săi porniră în goană şi avură norocul să libereze pe Granollers şi pe vreo douăzeci de cavaleri, care luptau cu un număr cel puţin întreit de tobaşii. Indienii fugiră, dar nu fură urmăriţi. Era prea târziu şi ar fi fost imprudent să se aventureze în „chapparal” unde fiecare arbore ascundea unul sau mai mulţi tobaşi la pândă.

Cei doi şefi şi oamenii lor fură nevoiţi să bată în retragere şi să amâie pentru a doua zi asaltul definitiv sau o urmărire disperată ca să răzbune morţii şi să smulgă tobaşilor pe prizonieri şi pe Cardon înainte ca ei sa fie torturaţi.

Dar, un incident neprevăzut îi opri de aşi executa proiectele.

Un nou grup de tobaşi apăru şi se opri în afară de bătaia armelor sentinelelor puse pe frontul lagărului, mai bine păzit ca de dimineaţă.

Un om înaintă spre sentinela cea mai apropiată.

— Cine-i? Stai! Un pas mai mult şi trag.

— Jacobo Fernandez... Vreau să fiu dus la şefii noştri.

Santinela trase în aer. Câţiva cavaleri sosiră în galop.

Tobaşii, care escortaseră pe tânărul Metis, deteră pinteni cailor şi se înapoiară în galop sub o ploaie de gloanţe.

După câteva minute, Jacobo Fernandez pe care toţi, îl credeau mort, era primit cu bucurie de bandiţi şi de şefii lor. El aducea o ştire destul de gravă. Dolores nu mâi era tratată ca prizonieră, ba chiar căpătase atâta ascendent asupra indienilor încât reuşise să suspende executarea lui Cardon, promiţând o sumă importantă în schimb.

Cât pentru Jacobo, scăpase ca prin urechile acului, tot mulţumită lui Dolores, care intervenise pentru el, când era să fie spânzurat.

Obţinuse libertatea pe cuvânt de onoare cu condiţia să înmâneze căpitanului Sandoval şi Demonului scrisorile ce i se încredinţaseră. Senorita Dolores îl ruga să se înapoieze cu răspunsul Demonului, fără a insista pe lângă căpitan, dacă acesta ar fi cerut să se gândească, sau dacă Diavolul i-ar fi interzis de a răspunde.

Aceste două scrisori aveau desigur o importanţă capitală pentru Tobaşi de vreme ce însăşi marele lor mag dase lui Jacobo un talisman spre a sfida ori ce pericol şi spre a fi recunoscut, escortat şi protejat de toţi războinicii Tobas şi de aliaţii lor

întâlniţi în drum.

— Aliaţii tobaşilor! exclamă Rascas, uimit. Dar sunt în război cu toate triburile vecine!

Apoi adaogă:

— Ah! Dacă stăpânul ar fi vrut să m-asculte şi să stea în gardă! Iată prevederile mele aproape să se împlinească! Vai! Văd iarăşi funia spânzurătoarei deasupra capetelor noastre.

— Iar ideile dumitale funebre?

— Numai de n-ar fi şi pentru Jacobo!

Jacobo zâmbi.

— Mulţumesc, unchiule. Dar am încredere într-un viitor mai bun. Senorita Dolores m-a asigurat că Demonul nu va îndrăzni să-mi facă nici un rău şi mi-a promis, dacă reuşesc să-mi dea pe frumoasa Giacinta de soţie şi Giacinta a răspuns că ar fi fericită să mă ia de bărbat.

Jacobo vorbea cu atâta siguranţă, încât şefii săi îl felicitară.

Dar noaptea se apropia. Jacobo nu putea călători singur prin pampas şi apoi după toate oboselile şi emoţiile, era drept să se repauzeze. Acesta fu sfatul înţelept al şefilor...

Jacobo se supuse cu plăcere, mulţumit că va petrece o parte din noapte vorbind despre modul de a răpi din mâinile tobaşilor pe Senorita şi pe tovarăşa sa.

Acest lucru părea însă din ce în ce mai greu şi mai problematic. Dacă tobaşii o luaseră sub protecţia lor, asta însemna – că ea avea încă – aşa presupuneau – moştenirea de nouă milioane.

Jacobo nu ştia nimic despre Lupul roşu, care dispăruse. Dar Jacobo nu ştia, nici, că după plecarea lui, şeful tobaşilor însuşi se grăbise să plece cu cele două fete.

— Să ne ferim, cu tot optimismul lui Jacobo, zise Rascas. Indienii sunt mai şireţi de cât vulpile şi nu trebuie să închizi nici un ochi, când dormi în vecinătatea unor astfel de oameni.

— Şi cine-o ştie mai bine ca mine! murmură Manuelo.

Bău o înghiţitură de *mate* se înfăşură în pătura sa şi se întinse pe iarbă ca să doarmă. Jacobo îl imită. Dar fu printre primii care se treziră a doua zi şi, însoţit de doi călăreţi porni spre refugiul Demonului.

Icarahy se întoarse tocmai de la adunarea din Insula Şerpilor şi încruntă sprâncenele când i se anunţă sosirea mesagerilor.

Jacobo Fernandez, văzând pe Demon simţi aceeaşi uimire pe care o simţiseră tot aceia care nu-l cunoşteau de cât după faima

sa.

Pe când se priveau şi păreau că se studiază reciproc, Jacobo înţelese după privirile care străluceau îndărătul măştii roşii şi după mişcările feline ale Demonului, că acel om avea sufletul unui tigru, care cruţă la început victima ce s-o poată, prinde mai bine în ghearele ascunse sub degetele catifelate.

Şi Jacobo îl admiră, cum se admiră o fiară frumoasă pentru graţia elegantă a atitudinii sale, temându-se totuşi de cruzimea ei setoasă de sânge.

Deodată Demonul pampasului vorbi. El zise:

— Jacobo Fernandez în ciuda tinereţei tale eşti un om capabil să săvârşeşti fapte de seamă. Te judec după faţă. Dar, te voi pune la încercare. Ce mesaj e acela pe care nu te-ai temut să mi-l aduci?

— Teama nu-şi are loc în inima mea şi eu nu mă gândesc de cât la scopul ce mi-am propus şi care e nobil şi curat!

Demonul zâmbi şi zise scurt:

— Se vedem acel mesaj.

Jacob îşi desfăcu, tunica şi scoase un plic de pergament în care era două scrisori.

— Stăpâne, una din aceste scrisori e pentru dv. pe cealaltă trebuie s-o dau, cu permisiunea dv., căpitanului Sandoval.

— Dă-mi-o.

— Iertaţi-mă, stăpâne, dar dacă eu sunt nevoit să mă înapoiez cu răspunsul vostru şi sa mă constitui iarăşi prizonier, juraţi-mi că scrisoarea adresată căpitanului Sandoval...

— Şi de ce să jur? Eu Demonul pampasului nu cunosc altă lege de cât capriciul meu.

— Şi aţi refuza să juraţi?

— Depinde... Ce crezi tu Jacob?

— Răspunsul meu e acesta: eu nefiind Demonul pampasului, nu mă pot purta după capriciul meu.

— Chiar dacă prin asta ţi-ai atrage asupră-ţi furia mea? Ia seama, Jacobo...

— Chiar dacă m-aţi lovi cu pumnalul acesta atât de minunat, care acum tremură în mâinile voastre.

Şi fără să-şi piardă cumpătul în faţa atitudinii ameninţătoare a Demonului, continuă:

— Am promis senoritei Dolores Alcanta să-mi împlinesc misiunea până la capăt, prin urmare reţin scrisoarea până ce Demonul nu-mi va fi jurat că o va înmâna chiar el.

— Aşi putea să te silesc să-mi dai această scrisoare. Revolverul acesta nu şi-a greşit niciodată ţinta.

— Ce-mi pasă de moarte dacă mi-am făcut datoria? Moartea nu vine de cât când i-a sunat ceasul, dar îi supravieţuieşte răzbunarea...

— Răzbunarea? murmură Demonul uimit.

Jacobo răspunse cu ochii aprinşi şi chipul palid.

— După cum am răzbunat moartea mamei mele, după cum aşi răzbuna pe a lui Rascas, dacă l-ai condamna pe nedrept, după cum şi el ar răzbuna pe a mea, după cum aşi răzbuna pe-aceea a Metisei Giacinta, dacă şeful Tobaşilor mi-ar răpi-o.

Demonul zâmbi cu un gest binevoitor şi zise:

— Jacobo n-aveam nevoie să te pui la atâta încercare; dar voiam să te silesc să-ţi manifestezi nobleţea sufletului tău.

Tânărul metis rămase rece şi liniştit ţinând în mână scrisoarea, lui Dolores dar fără să i-o dea, Icarahy, care ghicea ce se petrece în sufletul tânărului îi zise cu gravitate.

— Jacobo, voiam să te pun la încercare şi acum sunt satisfăcut. Îţi fac cu plăcere promisiunea de a înmâna chiar eu personal scrisoarea senoritei Dolores, credinciosului său amic, căpitanul Sandoval.

Jacobo roşi de bucurie şi înclinându-se, zise:

— Nu mă aşteptam la mai puţin din partea voastră stăpâne. Mulţumesc. Iată cele doua scrisori. Citiţi-le, ordonaţi... sunt la ordinele voastre.

Demonul arătă un scaun lui Jacobo, care refuză sa stea pe când interlocutorul său, deschidea plicul adresat lui. Şi citea scrisoarea lui Dolores Alcanta. Apoi lăsă să cadă scrisoarea şi-şi rezemă fruntea în mână.

Jacobo observa pe furiş efectul ce-l făcuse scrisoare asupra Demonului. Acesta după ce o reciti de câteva ori, dete curs liber furiei sale şi mototolind scrisoarea o azvârli pe biroul său, apoi se întoarse o reciti, o rupse în mii de bucăţele.

Jacobo rămase nemişcat ca şi când ar fi fost de marmură.

După ce trecu primul acces de furie Demonul se adresă tânărului mesager, întrebându-l:

— Cunoşti conţinutul scrisoarei pe care am citit-o acum?

— Da, stăpâne.

— Şi pe acela al scrisoarei lui Sandoval?

— Da, stăpâne.

Icarahy fixă lung pe Jacobo.

— Ce conţine scrisoarea căpitanului?

Jacobo scoase revolverul de la brâu, îl prezenta Demonului şi răspunse cu mândrie.

— Dacă demonul pampasurilor mi-ar încredinţa un secret i-aş da acelaşi răspuns: acest revolver să curme vorba trădătorului; căci va fi veşnic trădător al acelora care se vor încrede într-însul.

Demonul tresări şi murmură:

— Bine Jacobo, ia-ţi înapoi revolverul şi fumează ţigara asta. Apoi ducându-se la panoplie, luă un splendid revolver pe care-l oferi tânărului zicându-i:

— Jacobo, în aşteptarea altor daruri mai bogate, primeşte această armă de valoare. E de o rară preciziune şi în mâinele tale va deveni teribilă.

Jacobo fu atât de fericit încât abia putu să-i mulţumească.

Demonul reluă:

— Şi-acum Jacobo, să venim la a doua parte a misiunii tale. Trebuie să ai un răspuns... iată-l. „Primesc toate clauzele şi condiţiile care-mi sunt impuse în ultimatul senoritei Dolores, îndată ce va redeveni oaspele meu şi până la achitarea răscumpărării unchiului său şi a căpitanului Sandoval”. Acum repetă ce ţi-am spus.

Jacobo repetă vorbă cu vorbă.

— Foarte bine; tu şi tovarăşii tăi veţi petrece după amiază şi noaptea aci, apoi vă veţi înapoia în pampas... Sper că, spre a răsplăti devotamentul tău senorita Dolores va obţine de la tobaşi să nu te lege de parul de tortură.

Tonul displăcu lui Jacobo care replica:

— Devotamentul meu pentru senorita Dolores e datorat folosului pe care-l puteţi trage din cele trei milioane pe care ea vi le oferă şi promisiunii pe care ea mi-a făcut-o de a-mi da pe Giacinta de soţie. Şi apoi salvez viaţa lui Cardon şi a lui Cicuta pentru care senorita s-a obligat să plătească o sumă importantă îndată ce va fi liberă.

Dar Demonul replică.

— Dar şi eu salvez viaţa acelor soldaţi şi a ta însăşi, primind, ultimatul senoritei Dolores.

Demonul tăcu şi făcu un semn lui Jacobo, care înţelese că trebuie să se retragă...

Voi să iasă, dar Demonul îl rechemă:

— Ai înţeles? Dacă ajungi la lagărul tobaşilor fără ca locotenenţii mei să-i fi distrus, să se teamă de furia mea.

Demonul vrea victoria, de nu moartea învinşilor va fi hotărâtă fără milă, oricare ar fi numărul lor..

— Vor şti să învingă, sau să moară, stăpâne!

— O pretind! Şi cum Jacobo nu ieşea încă îl întreabă.

— Ce mai aştepţi.

— Mă gândesc la un lucru secundar şi care nu e decât o simplă formalitate.

— Care Jacobo?

— Stăpâne, faima curtoaziei voastre faţă de femei a trecut de frontierele Argentinei.

— Bine, bine... Pe urma?

— Senorita v-a scris şi voi nu i-aţi răspuns prin scrisoare. Nu credeţi că?...

Demonul ridică din umeri.

— Fie. Cu toate că această scrisoare poate deveni o armă teribilă în contra mea. Ascultă Jacobo, ştii să scrii, să citeşti?

— Şi să socotesc, stăpâne, când Tobaşii m-au răpit din braţele mamei mele, eram cel mai bun elev la şcoalei călugărilor Sfântului Rosario.

— Cu atât mai bine. Dacă vei continua să fii valoros, mai târziu vei obţine grade şi onoruri în viitorul guvern al republicii.

— Sper să le merit într-o zi stăpâne.

Şi Demonul arătându-i o masă pe care era un enorm registru deschis, îi zise:

— Pe când eu voi scrie, citeşte prima pagină şi dacă vrei cu adevărat să fii în serviciul justiţiei, fraternităţii şi egalităţii, adaogă şi iscălitura ta la aceea a miilor de conspiratori care au credinţă în aceste trei cuvinte: dreptate, libertate, fraternitate.

— Voi iscăli stăpâne, fără să citesc.

— Nu, citeşte. Vreau să citeşti. Jacob se închină şi aşezându-se în faţa registrului citi cu atenţie proclamaţia către revoluţionari Argentinei, apoi întinse condeiul de aur în călimara deschisă şi semna cu gravitatea unui om care împlineşte o datorie sacră.

— Stăpâne am semnat pentru Dreptate, libertate şi fraternitate.

Un fulger de satisfacţie străluci în ochii Demonului.

— Foarte bine! Iată scrisoarea pentru senorita. Dacă nu te revăd înainte de plecare, adio şi drum bun, dragă băiete.

CAPITOLUL VI
O capturare anevoioasă

Pe când se petreceau acestea cei trei cercetaşi se ocupau de capturarea calului înstelat. Indicaţiile araucanilor erau exacte. Pe la apusul soarelui, cei trei cercetaşi şi însoţitorii lor ajungând pe culmea unui colnic văzură deodată o vale scăldată de un râu larg şi acoperită de iarbă deasă, iar în fundul ei o turmă sau „manada” de cai sălbateci, care păşteau, sau galopau voioşi după placul lor.

— Iată-i mii de pipe! strigă Marius.

— Să ne ascundem! sfătui Tehuam-Peq.

Cei cinci călătorii se ascunseră în dreptul unor blocuri de stânca având grija să puie cailor botniţe ca să-i împiedice de a necheza.

Văzură în curând calul înstelat pe care-l căutau. Era un cal negru, de talie mijlocie zvelt şi cu semn caracteristic: purta pe frunte o stea albă. Nu era stea de un desen regulat cu câteva smocuri de fire de păr alb aşezate în unghiuri succesive, care formau o figură ce se asemăna cu o stea.

Păştea liniştit în marginea râului şi era înconjurat de vreo treizeci de cai printre care era singurul negru.

Pe drum cercetaşii şi Tehuam-Peq stabiliseră planul cum să procedeze la capturarea calului. Acum rămânea să hotărască, dacă trebuia să procedeze imediat, sau să aştepte până a doua zi.

Imediat era primejdios, din pricină că se înnopta şi calul ar fi putut fugi fără să-l poată vedea, pe când a doua zi de dimineaţă ar fi fost uşor să-l prindă chiar dacă ar fi fugit.

Totuşi Tehuam-Peq fu de părere să încerce imediat de teamă că toată turma să nu plece peste noapte.

— Deci să ne despărţim, zise el. Şi când voi vedea că aţi ajuns la postul desemnat, voi ieşi din ascunzătoarea mea; şi mă voi repezi la calul înstelat. Dacă izbutesc să-l prind alergaţi spre mine, dacă nu izbutesc rămâneţi la posturile dv. aşteptându-l ca să-l prindeţi cu laţul în trecere.

În momentul în care se urca în şea, cei trei cercetaşi şi Zomba văzură pe Tehuam-Peq făcând un lucru extraordinar. Arucanul

desfăcuse curelele şelei, lăsându-le să cadă la pământ şi scoase calului frâul şi zăbala din gură. Apoi scoase carabina, cartuşiera şi o parte din haine, neţinând în mână decât laţul.

— Dar ce faci întrebă Raimondo?

Araucanul zâmbi şi răspunse.

— Voi îndrepta calul spre turmă în linie oblică şi mă voi ascunde după burta animalului ţinându-mă atârnat cu picioarele de sfoara asta pe care i-o voi lega de coadă şi cu mâinile de coamă.

Când voi fi aproape, mă voi ridica pe spinarea calului şi astfel calul înstelat nu mă va vedea înainte de a-i azvârli laţul.

Cei trei cercetaşi găsiră ideea minunată şi porniră fiecare spre postul lui, Zomba şi Marius spre stânga şi Raimondo şi Jan Bart spre dreapta, având grijă să nu facă zgomot.

Araucanul rămase singur, ascuns îndărătul stâncii. Trecu un sfert de oră. Îndată ce Tehuam-Peq văzu pe cercetaşi şi pe Zomba ajunşi îndărătul unui grup de arbori, care era locul convenit întrei ei, se pregăti de plecare. Legase de coada calului o frânghie care forma un nod mare. În acest nod îşi vârî piciorul drept pe care rezemă uşor piciorul stâng, rămas liber apoi se prinse cu mâinile de coama calului, stând astfel întins de-a lungul animalului.

Aceşti cai sunt de o rasă inteligentă şi dresaţi în mod special.

Îi era deajuns lui Tehuam-Peq să plescăie uşor sau să-l împingă cu genunchiul ca să înţeleagă ce aşteaptă de la el şi să pornească spre fundul văii. Coborî încet pe panta colinei ajungând în zece minute în apropierea turmei.

Cu o uşoară apăsare pe gâtul animalului îl opri şi dintr-o săritură trecând piciorul stâng pe deasupra spinării animalului, îi sări în crupă. Cu genunchii strânse coapsele calului, care necheză, se ridică pe picioarele dinapoi, recăzu brusc pe copite şi porni în galop. O confuziune de nedescris se produse în mijlocul turmei. Calul înstelat ridică capul; ciuli urechile dar laţul şuierând se desfăşură ca un imens şarpe şi îl prinse învârtindu-i-se de mai multe ori în jurul gâtului. Simţind laţul, calul nechează furios şi recăzând pe picioarele dinainte încercă să fugă. Dar laţul se întinse pe când calul lui Tehuam-Peq se înţepenea pe picioare ca să reziste formidabile sforţări a celuilalt. Calul negru fu răsturnat pe spate şi Tehuam-Peq scoase un strigăt de triumf.

La acest strigăt cercetaşii şi Zomba ieşiră din boschete şi.. porniră în galop. Marius ajunse în clipa în care calul se ridica în

picioare.
Atunci se văzu un lucru minunat. Marius scoase picioarele din scări şi-şi lansă calul alături de calul negru. Acesta văzând un alt cal făcu salturi şi mai formidabile şi se repezi dar înainte să-l fi putut musca se îndoi sub greutate ce-i cade în spate. Era Marius care un salt trecuse de pe şeaua lui pe spinarea calului înstelat. Marius strânse genunchii ca să nu fie azvârlit la pământ scoţând cuţitul de vânătoare tăia laţul care-l ţinea legat. O secundă calul rămase nemişcat, dar simţindu-se liber, scoase un nechezat puternic şi porni într-o cursă nebună. Marius se plecă pe gâtul calului şi îi aruncă după cap o frânghie care-i alunecă între fălcile deschise întocmai ca un frâu.

Acum se ţinea mai bine pe spinarea calului, care în cursa lui dezordonată trecu râul dintr-un singur salt şi se afundă într-un fel de strâmtoare, între două stânci, coborând pe o pantă repede în câmpia nemărginită.

Dar în clipa, aceea se petrecu un incident neaşteptat. Marius care eră cu mult înaintea camarazilor săi se găsea singur şi observă că râul forma un cot brusc aşa că armăsarul era nevoit să-l treacă iar spre a coborî în câmpie.

Şi pe când calul se apropia de mal şi se pregătea să-şi facă vânt, Marius auzi un strigăt şi văzu un om care de pe malul celălalt îndreptă spre el carabină. Dintr-o ochire constată că omul purta costumul unui *gaucho.* Calul speriat de strigătul acela; greşi mişcarea şi în loc să sară pe mal recăzu greoi în apă târând şi pe Marius chiar în clipa în care omul trăgea asupra acestuia.

Cercetaşul simţi o uşoară durere la umărul stâng pe când calul recăpătându-şi echilibrul îşi continuă galopul pe malul opus. Marius înţelesese că va trece la doi paşi de omul, care-l ochea din nou. Atunci, strângând hăţurile într-o singură mână, cu dreapta scoabe revolverul de la cingătoare şi întinzând braţul trase chiar în clipa în care trecea pe lângă necunoscut. Detunătura carabinei acestuia se confundă cu aceea revolverului cercetaşului. Şi cum calul înstelat simţindu-se pe pământul sigur pornise iarăşi în galop, Marius nu putu nici cel puţin să se întoarcă înapoi ca să vadă ce se făcuse misteriosul adversar.

Citiţi urmarea în fascicula Nr. 32 a **CELOR TREI CERCETAŞI** care apare Sâmbătă 13 Mai

Răzbunarea lui Icarahy.

Cuprins

CAPITOLUL I În căutarea Tobaşilor....................................4
CAPITOLUL II La ora fixată...16
CAPITOLUL III Un nou aliat al Demonului........................21
CAPITOLUL IV Şi cei trei cercetaşi?.................................34
CAPITOLUL V Un îndoit ultimat.......................................38
CAPITOLUL VI O capturare anevoioasă............................46
Cuprins..49

Din „CEI TREI CERCETAŞI"
a apărut până acum :

No.
1 La voia întâmplării
2 Braţ de sânge
3 Tara groazei
4 Beturile roşii
5 Lupta dela Kasba
6 Cecul de 5 Milioane
7 Rebelii din ţara Apaşilor
8 Misterul Lacului Sacru
9 Cercul de foc
10 Vâltoarile Cataractei
11 Lupta navală
12 Diverşii asasini
13 Goeleta fatală
14 Pluta rătăcită
15 Jungla tragică
16 Secta strângulatorilor
17 Piraţii din Tonkin
18 Pagoda însufleţită
19 Mina rătăcită
20 Conspiraţia indusilor
21 Creatorul de monştri
22 Tezaurul ocnaşilor
23 Ultimul deportat
24 Tunelul infernal
25 Un „Palace" în gheţari
26 Insula Paştelui
27 „Glasul din stâncă"
28 Prizoniera Patagonilor
29 Strâmtoarea Magellan
30 Demonul Pampasului
31 Calul înstelat
32 Răsbunarea lui Icaraby
33 Revanşa Cercetaşilor
34 Misterul măştii roşii
35 Taurul furios
36 Mortul viu
37 Caravana blestemată
38 Desertul Camapuan
39 Diamantul furat
40 Pădurea misterioasă
41 Saltul morţii
42 Câmpul morţii
43 Jefuitorii din Peru
44 Cele 3 capete în zăpadă
45 Groaza Siberiană
46 Pelerinele negre
47 Sania infernală
48 Maşina de tăiat capete
49 Tango-ul lui Zomba
50 Atacul aerian
51 Templul misterios
52 Cascada fără fund
53 Pigmeii înfometaţi
54 Pădurea în flăcări
55 Elefantul albastru
56 Cursa sângeroasă
57 Pământul tremură
58 Misterul lacului
59 Fluviul Blestemat
60 Regele furtunilor
61 Trădătorul demascat
62 Aventura din Londra
63 Triumful celor trei
64 Pustiul Australian
65 Răscoala ocnaşilor
66 Regina banditilor
67 În derivă spre Polul Sud
68 Golful speranţei
69 Misterul paşilor pe zăpadă
70 Caii nebuniţi
71 Clopotul din pădurea misterioasă
72 Urmele de sânge
73 Indienii Puelşci

La „Cei trei cercetaşi" se pot face şi abonamente în felul următor :

Pentru 10 numere 45 lei
„ 20 „ 80 „
„ 30 „ 120 „

Costul abonamentelor se trimite prin mandat poştal, sau se achită la ghişeele ziarului „UNIVERSUL".

16 Pagini EXEMPLARUL 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI